

NAKLADATELSTVÍ
ARGO

Ediční plán 2013
jaro/léto

OBSAH

Beletrie 4

Autoři – dílo (Albrightová, Armand, Baker, Benderová, Borges, Bukowski, Cartwright, Eco, Extence, Frenchová, Fulghum, Levithan, Mantelová, Mayle, Obrehtová, Orwell, Poe, Parkkinenová, Watersová, Walshová)	
AAA – Edice Anglo-amerických autorů	35
JJ – Edice Jiný Jih	36
SSP – Edice Současná světová próza	38
Česká beletrie (Forman, Novák, Sobotová)	44
Bilingvní tituly	48
Thrillery, detektivky (Kerr, Caseyová, Hiltunen)	49
Mýty, pohádky a legendy – ilustrovaná řada	54
Sci-fi a fantasy	55
Edice Fantastika	57
Komiks	60
Literatura pro děti	61
Literatura pro mládež	66

Odborná literatura 69

Edice Aliter	70
Edice Rodičovství	72
Edice ZIP	73
Architektura	76
Odborná literatura mimo edice	77

Historická literatura 79

Edice Historické myšlení	80
Edice Každodenní život	81
Edice Memoria medii aevi – Paměť středověku	83
Historická literatura mimo edice	84

<i>Abecední seznam autorů</i>	87
-------------------------------	----

Vážení čtenáři,

připravili jsme pro vás další ediční plán, který je jasným důkazem, že i přes veškeré vnější okolnosti stále čtete. Také nás těší váš zájem nejen o knihy, ale také o každý nový ediční plán (ten minulý jenom v on-line podobě četlo téměř pětatřicet tisíc z vás). Díky vám víme, že má cenu vydávat knihy.

Pakliže máme shrnout uplynulý půlrok, musíme připomenout návštěvu Madeleine Albrightové, G. G. Kaye i Chrise Priestleyho, všichni si u nás bezpečně našli čtenáře a čtenáři si pak neomylně našli je. Velmi dobře se daří i našim dvěma kmenovým autorům Miloši Urbanovi a Emilu Haklovi, kterým vyšly nové romány, jež se dočkaly příznivého ohlasu u kritiky i čtenářů.

V následujícím období pro vás připravujeme další knižní lahůdky. Největší očekávání bude určitě doprovázet nový román Dana Browna s názvem *Inferno*, Robert Fulghum připravuje novinku *Vzpomínky na jedno dobrodružství* (str. 18), která vyjde v Česku dříve než v USA (navíc bude autor naším hostem na Světě knihy, kde nejen pokřtí novinku, ale také oslaví pětadvacáté výročí své nejslavnější knihy *Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce*).

Argo ve stejném termínu přivítá také francouzského spisovatele Alexise Jenniho, držitele Prix Goncourt des Lycéens, kterému u nás vychází román *Francouzské umění válčné* (str. 40).

MADELEINE ALBRIGHTOVÁ

Madeleine Albrightová se narodila v Praze roku 1937 v rodině českého diplomata Josefa Korbela. Během svého dětství odešla s rodinou hned dvakrát do exilu, poprvé před Hitlerem do Londýna, podruhé – a nadobro – před komunistickou totalitou, do Spojených států.

Tam vystudovala a zahájila oslnivou akademickou a politickou kariéru, jež vyvrcholila v křesle americké ministryně zahraničí ve vládě Billa Clintona. Je nositelkou řady významných ocenění, včetně českého Řádu Bílého lva či americké Prezidentské medaile svobody.

Photo © Timothy Greenfield-Sanders

Madeleine

Nové vydání

Přeložil Michael Žantovský

Když memoáry Madeleine Albrightové vyšly před osmi lety poprvé, staly se okamžitě mezinárodním i českým bestsellerem. Není také divu: jejich autorka se coby americká ministryně zahraničí během dvou prezidentských období Billa Clintona podílela na zásadních politických rozhodnutích své doby a účastnila se nejednoho dějinného dramatu, od mírových jednání na Blízkém východě přes zásah NATO na Balkáně po politické střety s Íránem či Irákem. Pozoruhodný však byl i autorčin předchozí život – jakožto dcera českého diplomata se už v dětství pohybovala ve vysokých diplomatických kruzích; jakožto nadaná studentka, pocházející

ovšem z komunistického Československa, se musela zorientovat v nové vlasti; jako uznávaná diplomatka musela sloučit náročnou kariéru a rodinný život... O tom všem Madeleine Albrightová dokáže vyprávět se svým příslovečným šarmem a jemným, inteligentním humorem – a výsledkem jsou „jedny z nejlepších politických memoárů posledních několika desetiletí“ (*USA Today*).

Druhé, rozšířené vydání vychází opět v překladu Michaela Žantovského, autorčina blízkého přítele a velvyslance ČR ve Velké Británii (a někdejšího ambasadora v USA a Izraeli), a nabízí i zbrusu nový autorčin epilog.

Ukázka:

Pro jednání jsme si zvolili konferenční centrum Wye River v Marylandu, protože bylo blízko Washingtonu a bylo dost velké, abychom se mohli scházet v tolika skupinách, v kolika bude zapotřebí. Doufali jsme, že idylické prostředí pětisethektarové plantáže bude mít uklidňující efekt. Wye je ohromný pozemek s loukami, kukuřičnými poli a „světoznámým“ stádem anguského skotu.

Zařídili jsme oddělené, i když zejména pro nás ne stejně kvalitní ubytování. V původním plantážním domě, známém jako Houghton House, a zařízeném překrásnými starožitnostmi, jsme ubytovali Palestince. Izraelce jsme dali do River House, pohodlné moderní budovy s dřevěnou terasou a s menšími budovami a zahradami okolo. Jako dobří hostitelé jsme se spokojili s nehoršími pokoji.

Výhodou tohoto uspořádání bylo, že poskytovalo všem stranám soukromí. Nevýhodou bylo, že jsme od sebe byli dost daleko. Pro mě to znamenalo cestovat na nejrůz-

nější místa ve své oficiální limuzíně s blízkými světly a s malou kolonou. Na tom zapadlém místě mezi ptáky a husami to vypadalo směšně. Arafat později přišel s vlastním představením a poprvé po desetiletích sedl na kolo. Řítil se po plantáži na jasné červeném bicyklu, kafiža za ním vlála ve větru a ochranka upalovala po jeho boku.

Summit začal plenárním setkáním v hlavním konferenčním středisku. Když Netanjahu vstoupil, zamířil na palestinskou stranu a podal všem delegátům ruku. Arafat se zachoval obdobně. Nálada byla dobrá – což byl klamný dojem. Summit se brzy změnil v něco, co trochu připomínalo snahu ukočírovat stádo splašených koz.

Náš harmonogram se neopíral o zkušenost, ale o naději. Začali jsme ve čtvrtek a chtěli jsme skončit do neděle do večera. Mysleli jsme si, že je to realistická lhůta, protože Netanjahu musel být v úterý v Jeruzalémě na otevření podzemního zasedání izraelského parlamentu. Snažili jsme se tedy vzbudit dojem naléhavosti; obě delegace na to reagovaly tím, že se druhý den vydaly nakupovat.

„Autorčino líčení předních světových politiků je nesmírně živé a zábavné... Z její knihy si čtenář odnese dojem, že politiku přece jenom vytvářejí skuteční lidé s přednostmi i nedostatky.“

– New Yorker

„Madeleine Albrightová je upřímná a působivá vypravěčka a vždycky mluví k věci.“

– New York Times

Již vyšlo:

Pražská zima

Knihu vzpomínek Madeleine Albrightové nejlépe přiblížil nedlouho před svým úmrtím autorčin blízký přítel Václav Havel: „Madeleine Albrightová napsala strhující příběh plný dobrodružství a vášně, tragédie a odvahy na pozadí okupovaného Československa během druhé světové války a následujících tří let, vedoucích k Únoru 1948. Ve své knize nabízí svěží a neotřelý pohled na události, jež formovaly její život a pozdější kariéru, a dovádí nás k hlubokému zamyšlení o mravních dilematech, která se projevovала i v našich životech.“

Vyšlo ve spolupráci s Knihovnou Václava Havla

LOUIS ARMAND

Louis Armand je výtvarný umělec a spisovatel, který od roku 1994 žije v Praze. Vyrosl v Sydney coby synovec přeborníka Austrálie v boxu těžké váhy Petera Leaneyho. Pracuje jako grafik, redaktor a technický pracovník na Mezinárodním filmovém festivalu v Karlových Varech. Jeho knihy, vydávané v USA, Velké Británii, Evropě i Austrálii, zahrnují sedm sbírek poezie a čtyři romány. *Snídaně o půlnoci*, kterou kritik Richard Marshall popsals jako „dokonalý moderní noir“, se dostala do užšího výběru ceny pro román roku časopisu *3:AM* a také byla nominována na cenu „Not the Booker“ britského deníku *Guardian*.

Snídaně o půlnoci Elegie v Es moll za tu druhou Prahu

Přeložil David Vichnar

Snídaně o půlnoci je román noir, v němž se poetický jazyk snoubí s napínavým a rafinovaně vystavěným vyprávěním; prozaická cesta do hlubin deštivé noci, v níž jako by bez ustání zněly tóny Joy Division a funébrmarše; podmanivý portrét Prahy, který jako by společně vytvořili markýz de Sade, Nick Cave a Alfred Hitchcock. Autor, uznávaný australský básník a literární teoretik, zavádí čtenáře do Česka 90. let; jeho vyprávění dějově osciluje mezi jižní Moravou a Prahou, nicméně se – příznačně – velkým obloukem vyhýbá tradičním pražským lokalitám a míří na Žižkov, do Karlína, Libně. Protagonista románu se tu motá mezi pasáky a drogovými dealery ve snaze nalézt v některém z těchto podniků svou ztracenou dětskou lásku, ve vzpomínkách se přitom vrací k dětství prožitému v hloubi osmdesátých let na moravském venkově. Ani to však není žádná idylka: líčení dětství dominují sugestivní popisy z jatek, kde později vypravěč pracuje po boku svého tyranského otce, a jeho dětství nakonec rázně utne brutální čin, jenž vypravěče vrhne do víru zoufalství, erotických, drogových a alkoholických excesů, bezcílného putování sem a tam...

Ukázka:

Nákladní vlaky za zrezivělými vedlejšími kolejkami halí šed'. Oparem se vznášejí hlasy a hluk motorů. Procházíme vstupní branou zavřenou na závoru. Z plochého valníku tu skládají pivní sudy. Ve vzduchu tupě řinčí kov, jak ty velké válce dopadají na beton. Stranou tu stojí starý zelený jídelní vůz, posazený na škvárobetonových tvárnících pod nárazníky. Neonový nápis nad ním: ORIENT EXPRES. Okny zbarvenými nikotinovou hnědí prosakuje matná záře. Jdu za Blakem po schodech nahoru.

Sotva jsme uvnitř, zalapám po dechu, jak je tu nahuleno. Kouř chutná, jako by pocházel snad z minulého století. Na každém stole stojí nízká krytá lampa, takže celý prostor je odlit v podivném šerosvitu. U dveří sedí párek stařečků, obličej se ostře řezanými rysy, a něco si mezi sebou šeptají. Někde vprostřed klímá zachumlaný pod kabátem řidič nákladáku. Sedáme si ke stolu s výhledem na nákladiště a u bezzubé blondýny si objednáme slivovici. Jen co pití dorazí, obrátíme ho do sebe na ex a objednáme další rundu.

V obálce je půltucet strojopisně popsaných stran. Vykládám stránky na stůl, Blake civí na svou sklenku. Jeho soustředěné čekání na mou reakci by se dalo krájet. Před sebou mám předběžnou zprávu z ohledání mrtvoly. Za úplatek ji vymámil z toho nedomrlce z márnice. Hlavou mi vrtá, co má asi za lubem.

Zprávu tvoří celkem obvyklý soupis. Přelétnu ho pohledem a čtu jen to, co mi padne do oka: neznámá žena bílé pleti. Věk 16–20 let, výška 162 cm, váha 64 kg, rúse vlasy, zelené oči. Poznávací znamení: jizvy na obou zápěstích a krku. Podle všeho byla celkově zdravá. V době smrti neměla v krevním oběhu alkohol. Plíce a žaludek obsahovaly množství říční vody. Stopy po krvácení ve vnitřním uchu. Tlak vody. Oděrky na rukou, pažích a nohou. Posmrtná poranění. Žádné viditelné tržné rány v oblasti pochvy, konečníku či hráze. Vyšetření na přítomnost cizích tekutin v těle: neprůkazné. Okolnosti smrti: neurčitě. Příčina smrti: udušení následkem utopení.

Hlavou mi probleskují výjevy. Otisky provazu na krku a zápěstích. Oči otevřené dokořán, zirájící.

„Pochmurné ladění knihy podtrhuje sugestivní jazyk. Armandova próza je „nesamozřejmá“. Má zvláštní, proměnlivý rytmus, který jako by se přizpůsoboval líčené látce, a čtenáře neustále překvapuje neotřelou metaforikou. Armandovi se podařilo napsat skvělou knihu a dosáhnout brilantního literárního výrazu.“

– Ladislav Nagy, *Hospodářské noviny*

„Armand je inovátor v mezinárodním měřítku. Překračuje žánry, cestuje s otevřeným pasem.“

– John Kinsella, *The Sydney Morning Herald*

„Armandův precizní jazyk přesně vystihuje složité myšlenky – je jasně patrné, že si autor užívá sám akt tvorby, nejen výsledný produkt díla.“

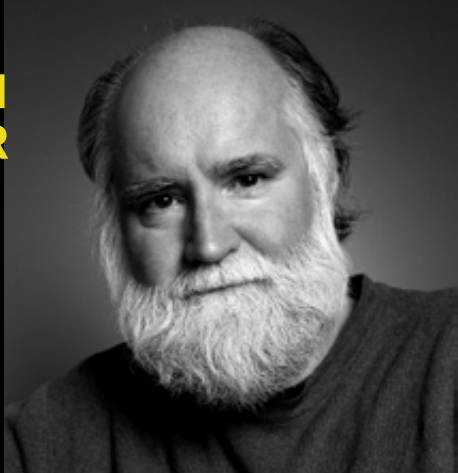
– Edward Taylor, *The Plaza*

„Armand soustavně nechává zaznívat svůj hlas tam, kde bychom to čekali nejméně...“

– Sandra Millerová, *Chicago Review*

NICHOLSON BAKER

Nicholson Baker (1957) patří k nejuznávanějším současným americkým prozaikům; je držitelem řady literárních ocenění; jeho romány se vyznačují hlubokým psychologickým ponorem a jazykovou vynalézavostí.*

Libidárium

Přeložil Bob Hýsek

Tato erotická groteska se odehrává v prapodivném fantazijním světě zvaném Libidárium, kde je možné splnit si jakoukoli touhu, byť za nemalou cenu: kupříkladu větší, tlustší úd je k mání za pravou ruku. Díky výměně pohlavních orgánů můžou pánové konečně poznat, jaké to je být přeříznut vlastním penisem, zatímco ženy kopulují s roztouženými stromy, holdují romantickým projíždkám na masturbárnách či klitorisurfují po jezeře, v jehož hlubinách se ukrývá chujochneská příšera. Nejedná se o typicky maskulinní pornoromán, neboť ženy nejsou v Libidáriu pouhými sexuálními objekty, nýbrž náruživými klientkami, jež se zde bezostyšně oddávají svým nejtajnějším erotickým fantaziím. Poslední román Nicholsona Bakera dosti výrazně vybočuje z autorovy dosavadní tvorby a nabízí bláznivou sexuální frašku, jakýsi zvláštní mix surrealistické chlípnoty à la Salvador Dalí, grotesknosti à la Charlie Chaplin a jazykové vynalézavosti à la James Joyce.

„Nicholson Baker je nesmírně citlivý, lyrický spisovatel; když v jeho přítomnosti zavedete řeč na sex, zrudne, či spíše zfaloví. Přesto v roce 1992 napsal sexuálně explicitní román *Vox*, knihu natolik pepnou, že ji Monika Lewinská věnovala jako dárek Billu Clintonovi (a postarala se tak o její obří publicitu). A nyní Baker tuto vysoko nasazenou laťku ještě překonává ve výtečné sexuálně-surrealistické frašce *Libidárium*.“

– *New York Times*

AIMEE BENDEROVÁ

Americká spisovatelka *Aimee Benderová* (* 1969) žije v Los Angeles a vyučuje tvůrčí psaní na Univerzitě Jižní Kalifornie (USC). Je autorkou mnoha povídek, uveřejněných v časopisech, a zatím pěti knih (*The Girl in the Flammable Skirt*, 1998; *An Invisible Sign of My Own*, 2000, zfilmováno 2010; *Willful Creatures*, 2005; *The Third Elevator*, 2007; *The Particular Sadness of Lemon Cake*, 2010). Poslední jmenovaná kniha získala literární cenu SCIBA 2010 a Cenu Alex 2011. Překladová práva byla prodána do bezmála 20 zemí světa.

Všechny autorčiny příběhy a romány se zabývají mezilidskými vztahy okořeněnými bizarními schopnostmi postav, přitom jen málo autorů dokáže tak přirozeně zakomponovat do obyčejné reality magické, pohádkové prvky.

Zvláštní smutek citronového koláče

Přeložila Veronika Volhejnová

Představte si, že je vám devět a těšíte se na narozeninový citronový piškot s čokoládou, ale místo citronů z něj najednou cítíte zoufalou samotu své maminky. Že je vám dvanáct a z chuti maminčiny večeře poznáte, že je tatínkovi nevěrná. Že je vám dvacet a z vlastnoručně připravené večeře cítíte továrnou... Pro mladičku Rose se její neobyčejné nadání ochutnávat emoce těch, kteří jídlo připravili, stane utrpením, s nímž se musí naučit žít. Stejně jako s poznáním, že nikdo v její rodině není takový, jak se navenek jeví. Americká autorka napsala půvabný rodinný román o podivuhodné dívce a její zvláštní rodině, prochnutý dojemně melancholickou atmosférou.

„Imaginativní, sladkokyselý příběh.“

– *Vanity Fair*

„Nezvykle půvabná kniha... budete žasnout, jak talentovaná autorka dokáže nabourat zdánlivě pevnou stavbu reality.“

– *The Washington Post*

JORGE LUIS BORGES

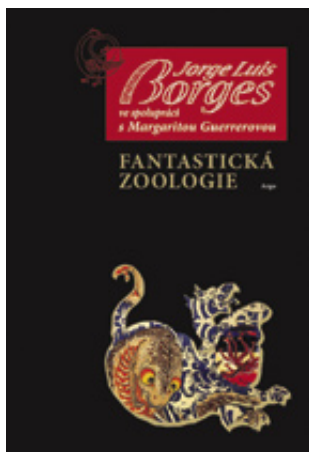
Slavný argentinský spisovatel se narodil v roce 1899, vyrostl v dvojjazyčném prostředí anglo-argentinské rodiny, rané mládí prožil v Evropě, řadu let působil jako ředitel Národní knihovny v Buenos Aires a vyučoval anglo-americkou literaturu. Světově i v českém prostředí proslul především knihami fantastických povídek, neméně pozoruhodná je však jeho tvorba esejistická a lyrická. Za své dílo získal četná mezinárodní ocenění a řadí se k předním světovým autorům 20. století. Zemřel roku 1986.

Fantastická zoologie

Přeložil František Vrhel

V Borgesově díle se vypravěčské nadání zpravidla snoubí s jedinečnou erudicí. Vynikajícím příkladem toho je jeho *Fantastická zoologie*, jakýsi novodobý, svérázný bestiář, v němž se na rozdíl od bestiářů tradičních setkávají bájně bytosti vytvořené západní imaginací se svými protějšky z Blízkého i Dálkého východu, z Číny, arabských zemí, světa Bible i z duchovního světa židovských chasidů. Najdeme zde baziliška stejně jako evropské i orientální draky, evropského i čínského fénixe, harpyje a řadu dalších bytostí, o nichž se zmiňuje Hérodotos, Marco Polo, Mandeville, Aldrovandi, ale také zvířata „sférická“, číhající v zrcadlech, a v neposlední řadě tvory, které si vysnili tvůrci jako Flaubert, Poe, Kafka či Chesterton. Borgesův bestiář není mechanickou kompilací, ale pečlivým výběrem, podřízeným autorově uměleckému záměru. Ilustrace pro nové vydání vybral Pavel Růt, který je také autorem původní grafické úpravy.

Již vyšlo:

Spisy I – Fikce, Alef

Spisy II – Brodiová zpráva, Kniha z písku, Dvacátého pátého srpna a jiné povídky

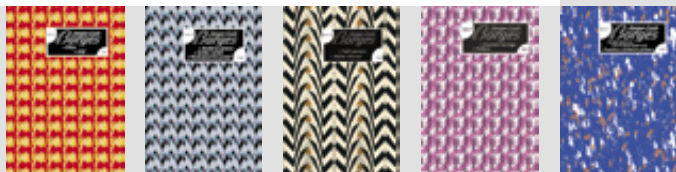
Spisy III – Další pátrání, Dějiny věčnosti

Spisy IV – Evaristo Carriego, Diskuse

Spisy V – Předmluvy s předmluvou předmluv, Devět dantovských esejí, Osobní knihovna

Připravujeme:

Spisy VI – Tvůrce, Atlas, Spiklenci

CHARLES BUKOWSKI

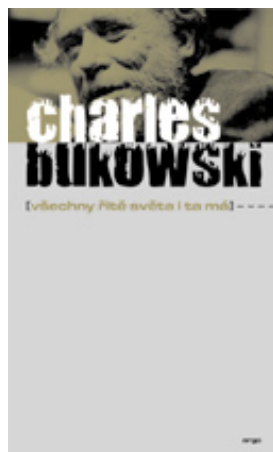
(1920–1994) Do širšího povědomí čtenářů se dostal v 60. letech, s nástupem tzv. malých časopisů, které dávaly prostor nezávislé, proti establishmentu zaměřené tvorbě. Svým bohémským životním stylem a nevybíravým politickým slovníkem si vysloužil pozornost agentů FBI a několikrát pobyl ve vězení, především za výtržnictví. Zemřel roku 1994 jako kultovní a světově uznávaný autor a počet jeho čtenářů po celém světě stále roste.

Všechny řitě světa i ta má

Přeložili Josef Rauvolf a Ladislav Šenkyřík

Nové vydání zřejmě nejúspěšnější knihy Bukowského znalému čtenáři připomene autorův styl; čtenář, který se setkává s dílem Bukowského poprvé, pohlédne prostřednictvím sedmadvaceti povídek na Spojené státy americké jiným pohledem, než jaký nabízejí líbivé hollywoodské filmy, a ve vyprávění plném sexu, alkoholu a vulgarismů objeví citlivého a přemýšlivého autora.

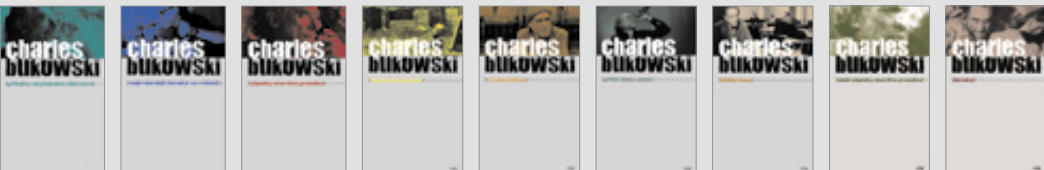
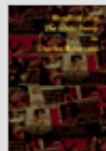

Již vyšlo:

Příběhy obyčejného šílenství, Nejkrásnější ženská ve městě, Zápisky starého prasáka, Pobryndané spisy, Tvrděj chleba, Příliš blízko jatek, Obarvená piča/The White Pussy – v edici Kanapka, Těžký čas, Další zápisky starého prasáka, Ženský

Připravujeme:

Jelito, Faktótum, Škvár, Absence hrdiny, Hollywood, Na poště

JUSTIN CARTWRIGHT

Narodil se roku 1945 v Jihoafrické republice, kde jeho otec pracoval jako redaktor Rand Daily Mail. Studoval ve Spojených státech a na Trinity College v Oxfordu, posléze pracoval v reklamě a také režíroval několik dokumentárních filmů. Je autorem 18 beletristických děl i literatury faktu. Jeho práce obdržely řadu světových literárních ocenění. Justin Cartwright žije v Londýně se svou ženou a dvěma syny.

Peníze těch druhých

Přeložil David Petří

Románový vzhled do horních vrstev britské společnosti, tradiční anglické bankéřské rodiny, kterou sice také semele ekonomická krize, ale rodina to díky svému vlivu a kontaktům na politiky uhraje ve svůj prospěch. Starobylá banka Tubal & Co. má možná v nepořádku aktiva a zahardovala si s důvěrou, kterou do ní vložila klientela, ale přece jen tradiční anglická značka, spjatá s historií, solidností a noblesou, pořád něco znamená. Kdo ví – třeba o ní projeví zájem finanční šíběři ve Spojených státech? Těm se však pozlacené bulíky na nos věšet nedají...

„Cartwright patří do společnosti těch nejlepších anglických romanopisců dneška.“

– SEATTLE TIMES

„Je to schopný a pronikavý autor. Jeho knihy vás umí rozesmát i rozplakat, ale hlavně vás přinutí myslet.“

– SPECTATOR

„Kromě toho, že jde o skrz naskrz seriózního spisovatele, je to taky autor pichlavý a zábavný.“

– LITERARY REVIEW

„Justin Cartwright patří mezi naše nejlepší romanopisce, ale málokdo o něm ví – asi jako o zakopaném pokladu.“

– Allison Pearsonová, DAILY TELEGRAPH

UMBERTO ECO

Narodil se 5. 1. 1932. Vystudoval středověkou filozofii a literaturu, působil jako vysokoškolský profesor, pracoval v televizi, v nakladatelství, psal sloupky pro avantgardní časopisy, v roce 1971 se stal prvním profesorem sémiotiky a ve čtyřiceti osmi letech vydal svůj první a hned bestsellerový román *(Jméno růže, 1980)*. Je významným představitelem postmoderny a avantgardy 60. let 20. století a držitelem řady prestižních ocenění i několika čestných doktorátů. Také Ecova románová tvorba vychází ze širokého rozpětí jeho odborných zájmů, i přes svou intelektuálnost si však udržuje celosvětovou popularitu. V současné době autor vyučuje sémiotiku na univerzitě v Boloni.

Jeho zatím poslední román *Pražský hřbitov* získal v Itálii prestižní Paveseho cenu. V Česku ihned po vydání na podzim roku 2011 se stal bestsellerem a zvítězil v anketě Lidových novin Kniha roku.

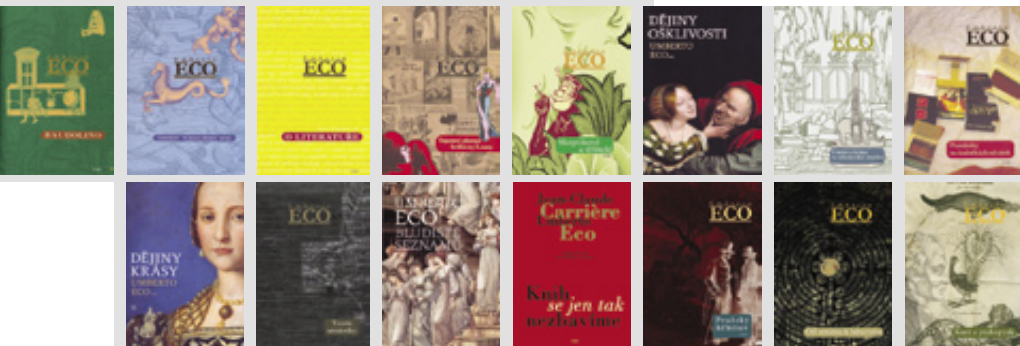
Vytváření nepřitele

Přeložily Zora Obstová, Kateřina Vinšová, Helena Lergertporer

Soubor šestnácti nedávno vzniklých esejistických textů známého spisovatele a badatele nese název prvního z nich, věnovaného mimořádně aktuálnímu tématu: potřebě určité společnosti mít svého nepřítele a utvořit si jeho obraz. Svazek se vyznačuje tematickou rozmanitostí, sahající od literárních lásek mládí přes otázky poetiky či etiky výzkumu v oblasti medicíny až po představení autorova vlastního zralého díla. Vedle Ecovy příslovečné erudice řadu textů spojují autorovy oblíbené motivy, z nichž on sám výslovně uvádí absolutno, ošklivost a oheň.

Připravujeme: *Zpověď mladého romanopisce*

GAVIN EXTENCE

Gavin Extence se narodil v roce 1982. Vyrůstal na venkově a v období od svých pěti do jedenácti let dosáhl krátké, leč závratné kariéry jako šachový hráč. Vyhrál řadu mezinárodních šachových soutěží. Dokonce zavítal i do Moskvy a Sankt Petěrburgu, aby se zde utkal s nejlepšími šachisty Ruska. Vyhrál jedinou hru. Nyní žije se svou ženou, dcerou a kočkou v Sheffieldu, a když právě nepíše, věnuje se vaření a astronomii.

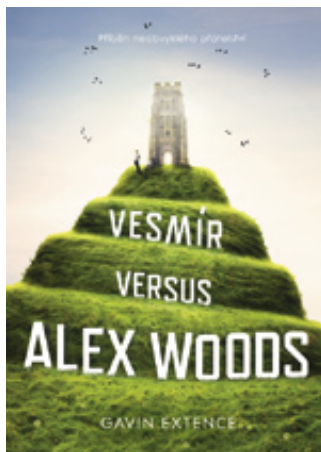
Vesmír versus Alex Woods je jeho první kniha a v Anglii je považována za jeden z nejzajímavějších literárních debutů roku 2013.

Vesmír versus Alex Woods

Přeložila Petra Luňáková

Jedné deštivé noci zastaví celníci v Doveru sedmnáctiletého Alexe. V autě mu najdou 113 gramů marihuany a urnu s ostatky jeho nejlepšího přítele.

Alex Woods si uvědomuje, že jeho život nezačal zrovna konvenčním způsobem. Vyrůstá jen s matkou, která je navíc jasnovidka, a je mu naprosto jasné, že za to tu a tam schytá od kluků nakládačku. A ví taky, že se někdy můžou přihodit i ty nejnepravděpodobnější věci – má jízvu jako důkaz. Zatím ale ještě netuší, že ze setkání s mrzoutským samotářem, vdovcem panem Petersonem, vznikne nečekaně přátelství, v němž se naučí, že člověk v životě dostane jen jednu šanci. A že se musí rozhodnout co možná nejlíp.

Alexův příběh se pohybuje na jemné hranici světla a tmy, smíchu a pláče.

– *GO Magazine*

Gavin Extence vtipně a hřejivě vrhá světlo na jedno z nejtemnějších a nejsložitějších témat dnešní doby.

– *Sunday Express*

Ukázka:

Nakonec mě zastavili v Doveru, když jsem se vracel do Anglie. Napůl jsem to čekal, ale stejně to byl docela šok, když závora zůstala dole. Je zvláštní, jak se věci někdy semelou. Když jsem se dostal takhle daleko, už jsem si začal myslet, že se přece jen domů dostanu. Bylo by fajn vysvětlit všechno matce sám. Však víte, než se do toho vloží někdo jiný.

Byla jedna ráno a přišlo. Zajel jsem autem pana Petersona k budce v pruhu „Nic k proclení“, kde měl službu jeden jediný celník. Byl opřený o lokty, bradu v dlaních, přesto to vypadalo, že se co nevidět plnou vahou svalí na zem jako pytel brambor. Noční síchta – příšerná zívavka od soumraku do úsvitu – a na pár vteřin se zdálo, že celník nenajde dost sil, aby vůbec pohnul očima a zkontroloval mi doklady. A pak to přišlo. Podíval se na mě a a vytřeštil oči. Dal mi znamení, ať čekám, a začal rozčileně mluvit do vysílačky. V ten moment jsem to věděl na beton. Později jsem zjistil, že moje fotka obrazila všechny větší přístavy od Aberdeenu po Plymouth. Když k tomu přičtete výzvy v televizi, prostě jsem neměl šanci.

Další vzpomínky jsou zmatené a divné, ale pokusím se je popsat, jak nejlíp dovedu.

Otevřené boční dveře budky se pohupovaly a v tu chvíli mě ovanula intenzivní vůně šeríků. Zjevila se z ničeho nic, odnikud, a hned jsem věděl, že se budu muset pekelně koncentrovat, abych se dokázal udržet při smyslech. Až časem mi došlo, že se ten záchvat dal čekat. Nesmíte zapomenout, že jsem už několik dní pořádně nespal a špatný spánek to vždycky dokázal rozjet. A taký stres.

Díval jsem se přímo před sebe a soustředil se. Zaměřil jsem se, jak se stěrače pohybují tam a zase zpátky po předním skle, a snažil se přitom počítat nádechy a výdechy, ale už

když jsem se dostal k pěti, mi bylo naprosto jasný, že to stačit nebude. Všechno se zpomalovalo a měnilo v šmouhy. Nezbyvalo než pustit stereo na maximum. Autem zaburácel Handelův *Mesiáš* – sborová píseň *Aleluja* – s takovou razancí, že by se určitě rozdrnčel i výfuk. Vůbec jsem to neplánoval. Kdybych měl čas se na tohle připravit, vybral bych si něco jednoduššího, klidnějšího a tiššího, třeba nokturna od Chopina nebo některou z Bachových suit pro cello. Jenže jak jsem se už od Curychu probíral sbírkou hudby pana Petersona, prostě to tak vyšlo, že jsem přesně v ten okamžik poslouchal *tuhle* a ne jinou část Handelova *Mesiáše* – jako by to byl nějaký nejapný vtíp osudu. Takhle okolnost mi později pochopitelně nepomohla. Celník podal hlášení policii, kde uvedl, že jsem se dlouho bránil zadržení, bez hnutí jsem tam seděl, „zíral do noci a poslouchal náboženskou hudbu na plné pecky, jako kdyby byl nějaký anděl smrti, nebo co“. Tenhle citát jste už asi slyšeli. Byl ve všech novinách. Novináři jsou na tyhle detaily celí nadržení. Musíte ovšem pochopit, že jsem v tu chvíli neměl na vybranou. Celníka v zářivě žluté bundě shrbeného k mému okénku jsem periferně vnímal, ale přinutil jsem se ho ignorovat. Svítil mi baterkou do očí, ale i to jsem ignoroval. Pořád jsem jen zíral před sebe a soustředil se na muziku. To byl můj záchytný bod. Pořád jsem cítil ty šeríky, jak se mě ze všech sil snažily rozptýlit. Do hlavy se mi začaly vtírat Alpy – rozeklané, zmrzlé vzpomínky, ostré jako jehly. Utopil jsem je v hudbě. Pořád dokola jsem si říkal, že tu není nic než ta hudba. Nic než smyčce, bubny, trubky a všechny ty nesčetné hlasy velebíci Boha. Když si na to vzpomenu, je mi jasné, že jsem musel vypadat podezřele, jak jsem tam seděl se skelným pohledem a hudbou tak nahlas, že by probudila mrtvého. Muselo to znít, jako by mi na zadním sedadle hrál celý Londýnský symfonický orchestr.

DAWN FRENCHOVÁ

Dawn Frenchová (* 1957) je populární britská televizní a filmová herečka a divadelní komička. Dříve vystupovala s Jennifer Saundersovou v televizní show *French & Saunders*, v němž si duo dělalo legraci z celebrit jako Madonna nebo Spice Girls a parodovalo slavné filmy jako *Star Wars* nebo *Pán prstenů*. Zahrála si i ve filmu *Harry Potter a vězeň z Azkabanu* (rolí tlusté dámy). Svůj románový debut *Tak trochu úžasná* (A Tiny Bit Marvellous) vydala v roce 2010 a z knihy se rázem stal bestseller.

Drahá Silvie

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Silvia Shutová spadla z balkónu, upadla do kómatu a je na přístrojích udržujících životní funkce. Nevypadá to jako komedie? Ale je to komedie. Dawn Frenchová, věhlasná britská komička a autorka úspěšného románu *Tak trochu úžasná*, opět zalidňuje svou knihu plejádou excentriků a prostřednictvím jejich monologů seznamuje čtenáře se svou „spící“ hrdinkou. Probudí se Silvia? Dokud se smějeme nad každou stránkou jejího života, má pořád ještě šanci.

Již vyšlo:

Tak trochu úžasná

Ukázka:

Ed

Středa, 10:00

Sedne si s pocitem, že je sledován, přestane divákem je tady on sám. Ostatní právě opustili pokoj, a tak s ní náhle, otřeseně zůstane o samotě. Je zvláštní, že nejsou slyšet žádné hlasy. Žádný zvuk kromě toho, který vydávají dvě stále živá lidská těla. Bolestně si uvědomí, že poprvé po velice dlouhé době se má nepochybně k světu víc než ona. Ona se vždycky postará o to, aby nikomu neuniklo, že si života užívá plnými doušky. Že žije naplno, na plné pecky. Až ke konečkům prstů. K momentálně poněkud nateklým konečkům prstů. Jen se na ně podívejte. Někdo, možná zdravotní sestra, se pokusil ten korálově červený lak na nehty odstranit, ale je nepoddajný, zabarvil jí kůži a odhalil nehezke nehty zašlé od nikotinu. Flekaté rudé prsty. Zažloutlé nehty.

Nelíbilo by se jí, že mu odhaluje něco tak osobního, a tak se snaží přestat dívat... ale ovšem, že to nejde. Ten neobvyklý pohled ho dočista přišpendlí k židli. Cítí, že ho sleduje, a i když to není pravda a i když se tolik snaží chovat vzpurně, odvrátí pohled.

Tak. A jsou zase spolu. Sami. Nebyli spolu o samotě v jedné místnosti už... prostě od chvíle, co se rozvedli. Kolik to bude let? Takových... bože... jak už je to dlouho? Pět let? Tak nějak.

Je tu ona. Dýchá.

Je tu on. Dýchá taky.

Hotovo.

Tak nějak to vypadalo ke konci jejich manželství, vážně. Dva lidé vyplňující stejný prostor. Nic jiného už společného neměli. Jen ten kyslík. Pamatuje si, když to ještě bylo vzrušující, intimní, když dýchali jeden pro druhého. V noci se k ní tiskl a roztou-

ženě vdechoval vzduch, který vydechovala. Dech života, jejich společný dech jejich společného života.

Teď však dýchají každý úplně jinak.

Slyší svůj dech. Je rychlý a přerývaný. Ladí s tím, jak mu úzkostí buší srdce, a tu a tam, když ho vyruší palčivé, děsivé myšlenky a on nevědomky zadrží dech, vynechá úplně.

Její dýchání je naprosto cizí. Je sešněrované a hluboké. Pokojem rytmicky rezonují její plíce, přizvukují bučivému sípání dýchacího přístroje, k němuž je skrz obrovskou, ošklivou trubici v krku připojena.

Silvie Shuteová se totiž navzdory veškerému domnělému životu ve svém těle nachází v kómatu.

...,Dobrá, pro začátek si uděláme trochu pohodlí. Já, promiň, ségra, ty samozřejmě nemůžeš. Toho si nevíme, začnu znovu. Vydrž, jen co se uvelebím já...”

Jo jako obvykle drmolí. Plácá páte přes deváté, zatímco se snaží navodit klid k meditaci. Posadí se.

„Oukej. Jdeme na to, Silvi. Ó, velcí vládci našeho vesmíru a všechny bohyně hojnosti, vyslyšte nás v těchto časech nouze. Prosím, nejste-li příliš zaneprázdnění, zapřísaháme vás, abyste ve své nekonečné moudrosti vyzvali všechny anděly a archanděly, co někde... tady jsou, a povolali je někam... sem. Svolávám všechny nanebevzaté, nechť se zde shromáždí, spojí síly a vytvoří diamantové bílé tekuté světlo tak silné, že uzdraví mou sestru Silvii a přivede ji ze spánku zpět do úrovně žití a zdraví. Nevadí, jestli zrovna nejsou po ruce všichni hlavní andělé, stačí, když přilítne pár těch nejdůležitějších.

„Přesně odpozorováno. Rozesměje vás každá stránka.“

– The Times

ROBERT FULGHUM

Životopisci uvádějí, že nasbíral pestré životní zkušenosti a k psaní se dostal v podstatě náhodou. Nikoli však nelogicky: jako praktický umělec slova působil třeba coby folkový zpěvák nebo unitářský pastor. Ale vedle toho byl i kovbojem, barmanem nebo obchodním agentem. Řada jeho textů vznikla právě pro potřeby jeho evidentně netuctové pastorační činnosti. Jeho první kniha *Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské škole* slaví letos 25 let od prvního vydání a nakladatelství Argo ji nově vydává i s předmluvou R. Fulghuma napsanou právě k tomuto výročí.

**Robert Fulghum bude hostem veletrhu Svět knihy v květnu 2013.
Světová premiéra nové knihy!**

Vzpomínky na jedno dobrodružství

Přeložili Lenka Fárová a Jiří Hrubý
Ilustrovala Willow Baderová

Jakmile jednou propadnete tangu, jste lapeni na celý život. Robert Fulghum ten pohlcující pocit zná. Aby svému osudu šel ještě více naproti, vydává se do země tangu zaslíbené: nasedá na loď, která při obeplouvání Jižní Ameriky ztroskotá, cestuje po Argentině vlakem s domorodci, je na ulici přepaden a okraden, málem přijde o život při silné vichřici, chodí na hodiny provazochodectví, s chutí jí, pije a seznamuje se, přemýšlí o argentinských dějinách, diktatuře, ekonomice, kultuře a mentalitě. Ale především: tancuje, tancuje, neustále tancuje. Tancuje i po svém návratu do Spojených států, možná tancuje i právě teď. Jak totiž říká sám autor: „Když se vědci zabývali prevencí stařecké demence a Alzheimerovy choroby, zjistili, že ze všemožných aktivit je nejprínosnější společenský tanec. Nebezpečí mentální atrofie může být až o 76 procent nižší, pokud se dotyčný občas naučí nový tanec a pokud často tancuje. Proč? Protože při tanci se zapojují mozek, tělo a procesy hudební i emoční. Podstatou je to, že se musíte ve zlomku vteřiny rozhodovat a využívat veškeré schopnosti.

Když tedy lidi říkají: „Tango? Ve tvém věku? Nezbláznil ses?“ tak já odpovídám: „Nezbláznil, a ani to nemám v úmyslu. Věřím v tancování. Tancovat budu až do konce svých dní.“

Ukázka:

*Slávky z Pennovy zátoky ve vývaru s bazalkou
a bílým vínem s příchutí šafránu.*

*Olihně opražené na česneku s bazalkou,
rajčaty a vínem.*

Kvašený chléb se sicilským olivovým olejem.

Lahev archivního Seghesio zinfandel.

V Il Bistro – stolek až úplně vzadu.

Pro jednoho.

Jednoho zářijového večera v roce 2006 – už bylo dost pozdě, přišlo a bylo to ve čtvrtek – jsem myslel hlavně na toto menu a podnik.

Il Bistro je italská restaurace schovaná pod tržnicí na Pike Place v centru Seattlu.

Otevřeli ji v roce 1975. Interiér v evropském stylu: tmavé dřevo, bílé ubrusy, útulná zákoutí, osvětlení zajišťují svíčky, jednoznačně *romantické*. Také že se Il Bistro pyšní tím, že z anket vychází coby nejromantičtější restaurace v Seattlu.

Mně ovšem o romantiku nešlo.

Já si prostě šel dát oblíbené jídlo ve své oblíbené restauraci. Sám jsem tam přišel a sám jsem pak šel domů.

Vystačil jsem si s večeří, obsluhou a tím prostředím.

Netušil jsem, že se budu vracet tanečním krokem.

Tedy v duchu.

Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce

Jubilejní nové vydání k 25. výročí knihy

Přeložili Lenka Fárová a Jiří Hrubý

Ilustrovala Kateřina Sechovcová

Kniha drobných příběhů, úvah, zamyšlení a filozofických postřehů známého a oblíbeného autora, poupravená k 25. výročí vydání.

Již vyšlo:

Všechno, co opravdu potřebuju znát, jsem se naučil v mateřské školce, Už hořela, když jsem si do ní lehal, Ach jo, Možná, možná ne, Od začátku do konce, Opravdová láska, Slova, která jsem si přál napsat sám, Třetí přání, Třetí přání 2: zbytek příběhu, Třetí přání (splněno), Co jsem to proboha udělal?, Něco z Fulghuma I, II/From Fulghum I, II, Věčná dobrodružství Kapitána Školky – Evina knížka, Drž mě pevně, miluj mě zlehka

DAVID LEVITHAN

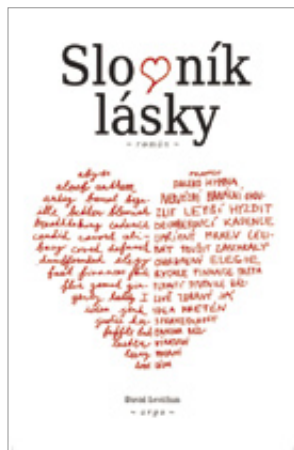
Narodil se 1972 a proslavil se především jako autor románů pro teenagery (česky vyšel pouze jediný: *Nick a Norah*). Jeho knihy se těší přízni čtenářů i kritiky – a výjimkou není ani *Slovník lásky*, autorův první román pro dospělé; nedlouho po svém vydání se stal bestsellerem a vysloužil si řadu nadšených recenzí.

Slovník lásky

Přeložila Tereza Baughová

Jak se vlastně dá mluvit o lásce, aniž by to znělo přihloupě nebo kýčovitě? Jak popsat něco, co s námi dennodenně mává, a neskloznout k laciným klišé či cukrkandlovému patosu? Úspěšný americký autor David Levithan nabízí originální řešení: svůj román staví z komentovaných slovníkových hesel a postupně z nich rozvíjí příběh jednoho vztahu – od tápavých začátků přes období vrcholné zamilovanosti po nevyhnutelnou krizi a snahu o její zvládnutí. Výběrem jednotlivých hesel i svým elegantním a vtipným stylem přitom David Levithan vytváří půvabný a zvláště podmanivý portrét typického milostného vztahu naší doby. Český překlad přitom nabízí ještě jednu zvláštnost: respektuje originální pořadí hesel a vytváří tak mimoděk i jakýsi „česko-anglický slovník lásky“, který ocení zvláště ti, kdo vládnou alespoň trochu anglicky – napětí mezi původním anglickým slovem a českým komentářem jen přispívá k působivosti autorovy love story.

„Pár slov, a jak dojmají! Příjemný experiment.“

– Klára Kubičková, iDNES.cz

„Jako všechny dobré milostné příběhy je i ten Levithanův zároveň jedinečný i univerzální. Přes neobvyklou formu se jedná o sympaticky dospělou knihu; Levithan je citlivý, vtipný a pozorný vypravěč a jeho koncept působí velice originálně, ale ne přepjatě...“

Dárek na Valentýna? Naprosto ideální.“

– The Guardian

Ukázka:

A

aberrant [æ'berənt] odchýlný; vyšinutý, nenormální

„Normálně takový věci nedělám,“ řekla jsi.

„Já taky ne,“ ujistil jsem tě.

Později vyšlo najevo, že jsme se oba už dříve s někým seznámili přes internet, oba jsme se už dříve s někým vyspali hned na prvním rande a oba jsme zjistili, že se zamilujeme příliš rychle. Ale utěšovali jsme se tím, co jsme v podstatě chtěli říct: „Normálně z toho, co dělám, nemívám takhle dobrý pocit.“

Změř naději toho okamžiku, toho pocitu.

Všechno ostatní bude poměřováno právě tím.

abstain [əb'steɪn] 1 zdržet se *from* čeho

(~ *from comment* ... poznámek, ~ *from drinking*, ~ *from voting* ... hlasování)

2 nepít alkohol

Promiň, že jsem byl tak překvapený, když jsi ten večer nepila.

„Děje se něco?“ zeptal jsem se. Obvykle jsi skleničku po práci nikdy neodmítl.

„Dej si,“ řekla jsi. „Pij za nás za oba.“

A tak jsem objednal dva manhattany. Nevěděl jsem, jestli ti mám nabídnout. Nevěděl jsem, že tě něco může takhle snadno přimět, abys přestala pít.

„Co se děje?“ zeptal jsem se.

Po dramatické pauze jsi s naprostou vážnou tváří pronesla:

„Jsem těhotná.“ A pak jsi vyprskla smíchy.

Taky jsem se zasmál, i když mi do smíchu moc nebylo.

Pozvedl jsem svůj manhattan, lehce nahnul skleničku tvým směrem a zeptal se: „Čí to je?“

abstraction [æb'strækʃən] 1 oddělení, odnětí, odstranění 2 euf. odcizení, zcizení, tajné odnětí 3 abstrahování 4 abstrakce; abstraktní úvaha; abstraktní pojem n. výraz (*whiteness is an* ~ bělost je abstraktní pojem) 5 prelud, vize 6 roztržitost, nepozornost (*in a moment of* ~)

Láska je jeden z mnoha druhů abstrakce.

A pak jsou taky noci, kdy spím sám, kdy se přitulím k polštáři, jenže to nejsi ty, kdy slyším tiché našlapování, ale nepatří tobě. Prostě si tě tu neumím dokonale vyčarovat. Místo toho musím sevřít v náručí jen představu tebe.

„Díky svému vybroušenému stylu dokáže Levithan přesvědčivě zobrazit smutné, krizové momenty, i okamžiky absolutního štěstí. To vše je vždy vděčně okořeněno laskavým humorem.“

– *Publishers Weekly*

HILARY MANTELOVÁ

Photo © John Haynes

Hilary Mantelová se narodila roku 1952 v Derbyshiru. Studovala na univerzitě v Sheffieldu, prošla řadou zaměstnání, krom Anglie žila v Africe a v Saúdské Arábii, a exotické prostředí se pak objevilo v jejích knihách. První román začala psát už v roce 1974; pracovala na něm pět let a pak ho odložila; vyšel až roku 1991 (*A Place of Greater Safety*). Jeho hlavními hrdiny byli představitelé francouzské revoluce Robespierre a Danton. Mantelová tu poprvé zkoumala soukromé životy historických osobností, což je přístup, který použila i v románu *Wolf Hall*, za nějž roku 2009 dostala prestižní *Man Booker Prize*, v Argu román vyšel v roce 2010. (Překladatelka Michala Marková byla nominována na cenu Magnesia Litera za překlad.)

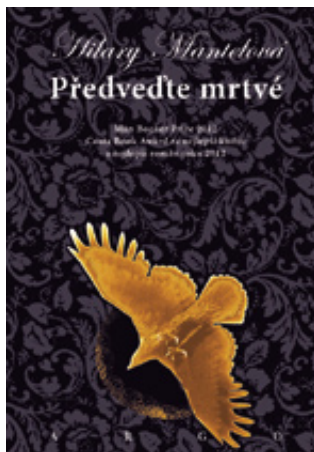
V roce 2012 se Hilary Mantelová stala první ženou a také prvním britským autorem, který obdržel dvakrát prestižní *Man Booker Prize* za pokračování historické ságy *Předved'te mrtvé* a současně i cenu *Costa Book Award* za nejlepší román i nejlepší knihu roku 2012.

Předved'te mrtvé

Přeložila Michala Marková

V roce 1535 nechal kovářův syn Thomas Cromwell svoje skromné počátky dávno za sebou. Je prvním ministrem krále Jindřicha VIII., jeho vliv a majetek narůstaly s tím, jak stoupala hvězda Anny Boleynové, Jindřichovy druhé manželky. Kvůli ní se Jindřich rozešel s Římem a založil vlastní církev; země se však díky tomu dostala do nebezpečné izolace a Anna nedokázala splnit, co slibovala: porodit syna, který by byl pokračováním tudorovské linie. Při letní návštěvě Wolf Hall, domu rodiny Seymourových, Cromwell sleduje, jak král propadá lásce k tiché, obyčejné Janě. Ministr chápe, co všechno je v sázce – nejde jen o královo potěšení, ale také o bezpečnost země. V dusivé atmosféře dvorských klevet a sexuálního taktizování musí připravit „pravdu“, která uspokojí Jindřicha a zabezpečí mu jeho vlastní kariéru. Ale krvavé divadlo posledních dní Annina života postihne i ministra a krále...

V románu *Předved'te mrtvé*, jenž je pokračováním oceňované knihy *Wolf Hall*, Hilary Mantelová zkoumá jednu z nejtajemnějších a nejděsivějších epizod anglických dějin: zkázu Anny Boleynové.

Ukázka:

Advent: po půstu hodokvas. Spíše jsou plné rozinek, mandlí, muškátových oříšků i květu, hřebíčku, lékořice, fíků a zázvoru. Poslové anglického krále jsou v Německu, jedná se o Šmalkaldskou ligu, se spolkem protestantských knížat. Císař je v Neapoli. Barbarossa v Konstantinopoli. Sluha Anthony je ve velké síni na Stepney, stojí na žebříku a na sobě má háv s vyšívaným měsícem a hvězdami. „Tak jak, Tome?“ huláká na něj.

Nad hlavou se mu houpá vánoční hvězda. On, Cromwell, stojí dole a zhlíží k těm postříbřeným, jako nůž ostrým hranám.

Anthony do domu přibyl teprve minulý měsíc, ale už teď je těžko na něj myslet jako na toho žebračka od brány. Když se vracel ze své návštěvy u Kateřiny, před Austin Friars se tísnil obvyklý dav Londýňanů. Na venkově ho možná lidé neznají, tady však ano. Přišli, aby se dosyta vynadávali na jeho služebníky, na jeho koně a jejich postroje, na jeho praporce; on ale dneska vjíždí dovnitř s hrstkou neoznačených zbrojnošů – vypadají jako pár utahaných mužských, co se vracejí z bůhvídkud. „Kdepak jste byl, lorde Cromwelle?“ vyřvává nějaký člověk. Jako by londýnským dlužil vysvětlení. Někdy sám sebe v duchu vidí jako vojáka z rozprášené armády, oblečeného v hadrech ze smetišť: jako hladového kluka, cizince, jako čumila u vlastních bran.

Zrovna se chystají vjet na dvůr, když si – počkat – po svém boku všimne vyčer-

pané tváře: jakýsi mužíček se propletl davem a chytil ho za třmen. Vzlývá a je tak očividně neškodný, že se po něm nikdo nenapřáhne; jen on, Cromwell, cítí, jak se mu na krku zježily vlasy. Právě takhle vypadá past, vaši pozornost odvede nahraná příhoda a mezitím se za vás vplíží vrah s nožem. Jemu však za zády tvoří hradbu ozbrojenci a tenhle shrbený nebožák se třese tak, že kdyby se vytasil s nožem, oloupe si vlastní kolena. Cromwell se k němu skloní. „Neznáme se? Už jsem tě tu viděl.“

Mužíčkovi se po tvářích řinou slzy. Zřejmě nemá zuby, což by rozrušilo každého. „Bůh vám žehnej, můj pane. A ať vás opatruje a ať zmnožuje vaše bohatství.“

„To on dělá.“ Už ho unavuje říkat lidem, že není žádný jejich pán.

„Dejte mi místo,“ žadoní ten človíček. „Mám jen ty hadry, jak vidíte. Můžu s vaším dovolením spát se psy.“

„Možná by to nedovolili ti psi.“

Jeden ze zbrojnošů se přiblíží: „Mám mu dát bičem, pane?“

Nato začne ten chlapík úpět nanovo. „Ale no tak,“ řekne mu on, jako by chlácholil dítě. Vypukne dvojnásobný nářek, slzy tryskají, jako by ten člověk měl u nosu pumpičku. Že by si i ty zuby vyplakal z hlavy? Je to vůbec možné?

„Jsem bez pána,“ vzlyká ten chudák. „Můj drahý pán zemřel při výbuchu.“

„Bůh nás ochraňuj – jakýpak to byl výbuch?“ Tohle vzbudilo jeho pozornost; copak lidé plýtvají střelným prachem? Ten budeme potřebovat, až sem přijde císař.

Muž se s pažemi zkříženými na prsou pohupuje na patách, nohy jako by se mu podlamovaly. Cromwell se natáhne dolů a zvedne ho za plandavý kabátec; nechce, aby se tu svalil na zem a vyplasil koně. „Vstávej. Jak se jmenuješ?“

Zdušený vzlyk: „Anthony.“

„A co ještě umíš kromě pláče?“

Již vyšlo:
Wolf Hall,
Za temnotou

PETER MAYLE

Peter Mayle (* 1939 v Brightonu) patří k nejvýznamnějším současným anglickým spisovatelům. Jako dítě žil nějaký čas na Barbadosu, kde po válce pracoval jeho otec. Školu opustil v šestnácti letech a po návratu do Anglie nastoupil do zaměstnání u Shell Oil. Brzy ho zlákala reklama

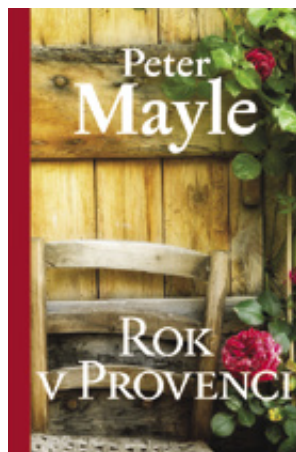

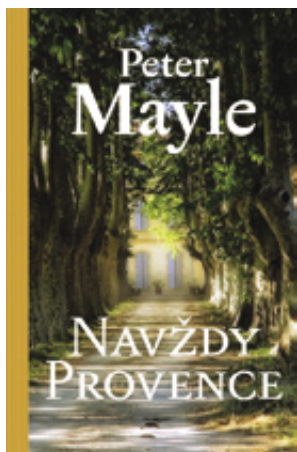
a ve dvaceti letech přesídlil do USA, kde 15 let pracoval v reklamní agentuře. V roce 1975 se stal novinářem, publicistou a spisovatelem na plný úvazek, začínal jako autor celé řady vzdělávacích knih pro děti a mládež. Na konci 80. let se přestěhoval do Francie s odhodláním napsat vlastní román. Výsledkem jeho snah se stala kniha *Rok v Provinci*, která mu přinesla mezinárodní úspěch a získala řadu ocenění. Postupně následovaly další úspěšné knihy, které byly přeloženy do více než dvaceti jazyků, česky vyšly např. *Navždy Provence*, *Hotel Pastis*, *Psí život*, *Znovu Provence*, *Podfuk jako víno*, *Dobry ročník*. *Rok v Provinci* se stal předlohou pro TV seriál, román *Dobry ročník* pro romantickou filmovou komedii. Kniha *Rok v Provinci* vyvolala takovou vlnu popularity a s ní související ztrátu soukromí, že dokonce způsobila Mayleho krátkodobý odchod z Francie. Nyní žije se svou ženou a psy zase v Provinci v Luberonu, ale jeho přesnou adresu pro jistotu znají jen nejbližší sousedé. Od roku 2002 je nositelem titulu rytíř Řádu čestné legie, jehož udělením francouzská vláda ocenila Mayleho přínos pro kulturu a Francii.

Rok v Provinci

Přeložil Paul Millar

Rok v Provinci, kniha britského publicisty a spisovatele Petera Mayleho, nás provází měsíc po měsíci rokem novopečeného majitele domu v Provinci. S anglickým humorem v jeho nejlaskavější podobě nás autor seznamuje s radostmi i úskalími života cizince, který se rozhodl uskutečnit svůj sen žít v místě, které dosud znal pouze jako turista. Pro přistěhovalce je všechno nové, barevnější, voňavější, a to se netýká pouze výborného vína a kuchyně. Občasné potíže s úřady či rekonstrukcí domu jsou mnohonásobně vyváženy krásnou přírodou, kulinářskými zážitky, poznáváním neobvyklých zvyků, sportů a nových přátel. Kniha se stala mezinárodním bestsellerem, posloužila jako předloha pro TV seriál a získala prestižní cenu British Book Awards pro rok 1989 za nejlepší cestopisnou knihu a řadu dalších ocenění.

Navždy Provence!

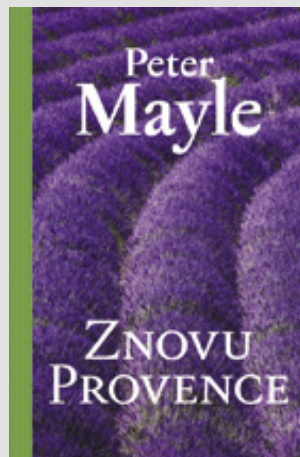
Přeložil Paul Millar

Próza *Navždy Provence* je druhým dílem volné trilogie Petera Mayleho o Provinci. Opět jsme okouzleni vtipným vyprávěním o zdánlivě všedních událostech francouzského venkova, z nichž se rodí umění žít. Z každé maličkosti, kterou můžeme spolu s autorem objevovat a obdivovat, na nás dýchá pohoda a vlídný humor. Do pestré směsice zážitků patří zpívající ropuchy v St. Pantaléon, přednáška na téma pastis či sousto za soustem s labužníkem-přebozníkem.

Znovu Provence

Přeložil Paul Millar

Znovu Provence zavádí čtenáře opět do slunné Provence mezi vinice, lány levandule, dubové lesíky a olivovníkové sady na jihu Francie. Místní starousedlíci, jakoby navzdory modernímu světu, stále ještě žijí přirozeným tempem ročních období, radují se z dobrého jídla a vína, a i když ve skutečnosti možná ani tady neexistuje ideální vesnice, přece nalezneme řadu zcela zvláštních důvodů, proč si Provence oblíbit.

Také máte každé otravné pondělí chuť na všechno se vykašlat, sbalit se a vyrazit na jih Francie? Francouzské kuchařky a průvodce po Provinci lákají na labužnickou kuchyni a azurovou oblohu, ale je to opravdu tak? Odpověď naleznete v těchto levandulí provoněných knihách, u nichž budete slzet smíchy a chodit do spíže tajně olizovat olivový olej.

TÉA OBREHTOVÁ

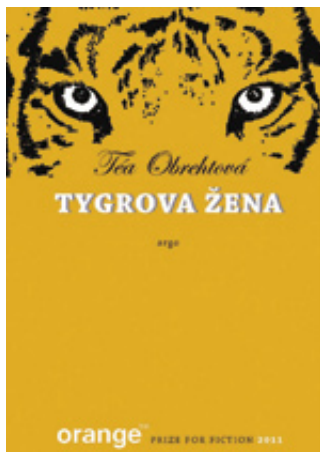
Téa Obrehtová se narodila roku 1985 v tehdejší Jugoslávii, dětství strávila na Kypru a v Egyptě. V roce 1997 se s rodiči přistěhovala do Spojených států. Její povídky a texty se objevily v časopisech The New Yorker, The Atlantic, Harper's, v denících The New York Times a The Guardian a v literárních antologiích. Její první román Tygrova žena zaznamenal v anglofonním světě fenomenální úspěch: kniha se umístila na žebříčku bestsellerů listu The New York Times, probodovala se do finále Národní knižní ceny za rok 2011 a získala prestižní brístkou cenu Orange Prize. List New York Times zařadil Téu Obrehtovou mezi dvacet nejlepších současných autorů do 40 let. V současnosti žije v newyorské Ithace.

Tygrova žena

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Natáliin dědeček zemřel za zvláštních okolností a sotva dospělá dívka pátrá po stopách nedovyprávěných příběhů a vzpomínek z dětství, aby odhalila, jaký doopravdy byl. „Vše, co je zapotřebí, aby člověk pochopil, kdo byl můj dědeček, spočívá ve dvou příbězích: v příběhu o tygrově ženě a v příběhu o nesmrtelném muži,“ říká Natálie a vydává se na podivuhodnou výpravu přes válkou rozpolcený Balkán. Při hledání svých kořenů se setkává s množstvím nevysvětlitelných událostí a zjišťuje, že kouzlo života spočívá v příbězích, které se nedají vyprávět každému, které ale přesto mohou dodat lidské existenci krásu, váhu a smysl.

Téa Obrehtová je mladá americká spisovatelka s balkánskými kořeny a *Tygrova žena* je její románová prvotina, evokující magický realismus Gabriela Garcíi Márqueze či Ádáma Bodora. List The New York Times ji zařadil mezi dvacet nejlepších současných autorů do 40 let.

„Tygrova žena je zázračný text plný krásy a obrazotvornosti. Téa Obrehtová je nesmírně nadaná autorka.“

– Ann Patchetová

Ukázka:

To léto mi bylo šestnáct. Jeden z pacientů – nevěděla jsem, který – zápasil se zápallem plic a četnost dědečkových návštěv u něj vzrostla z jedné na tři týdně. Měla jsem v úmyslu na něj počkat, ale zatímco jsem se mořila nad křížovkou, zdřímla jsem si. Když jsem se o několik hodin později probírala, zjistila jsem, že dědeček stojí ve dveřích a bliká lampičkou. Jakmile jsem se posadila, přestal a na chvíli jsem se ocitla v naprosté tmě.

„Natalie,“ slyšela jsem, jak říká, a všimla jsem si, že mi kyne, abych se zvedla z pohovky. Teď už jsem viděla, že na sobě pořád má přšiplášť a klobouk, a kvůli vyčerpání se má úleva z toho, že ho vidím, proměnila v netrpělivost.

„Co je?“ vyhrkla jsem, schoulená a omámená. „Co je?“

Pokynul ke dveřím a dodal: „Tiše. Pojď se mnou.“ Přes paži měl přehozený můj plášť do deště, v pravé ruce držel moje tenisky. Na převlékání očividně nebyl čas. „Co se děje?“ zeptala jsem se, zatímco jsem cplala nohu do zašněrované tenisky. „Co je?“

„Uvidíš,“ opáčil a podával mi plášť. „Pospěš si, no tak.“

Je to tady, došlo na má slova, blesklo mi hlavou, někoho zabil.

Výtah by dělal příliš velký hluk, a tak jsme sešli po schodech. Venku přestalo pršet, ale strouhami se stále valila voda, tekla ulicí z trhu a přinášela s sebou pach zelí a zvadlých květín.

„Kam to jdeme?“ zajímalo mě. „Co se stalo?“

Ale dědeček neodpověděl. Dál kráčet ulicí tak rychle, že jsem za ním málem běžela. *Jestli se rozbulím, pošle mě zpátky*, napadlo mě a držela jsem s ním krok.

„Co se krucínál děje?“ uhodila jsem na dědečka.

Vrtalo mi hlavou, co by asi udělala matka, kdyby se vzbudila a zjistila, že jsme oba pryč. Blížili jsme se ke konci ulice, kde začínala hlavní třída, a já jsem usoudila, že naši tichou vycházku naruší shon podél tramvajové dráhy. Ale když jsme k ní došli, nikde nic, kolem neprojela jediná souprava.

„Už tam budeme,“ řekl, když jsem ho dohonila. Z profilu bylo vidět, že se usmívá.

„Ale kde?“ vyhrkla jsem, udýchaná a narkrknutá. „Kam mě to vedeš?“ Napřímila jsem se a zůstala stát. „Nejdu dál, dokud mi neřekneš, o co tady krucínál jde.“

Pobouřeně se ke mně otočil. „Ztiš se, ty huso, než všechno pokazíš,“ sykl. „Copak to necítíš?“ Rozpřáhl ruce nad hlavou v širokém oblouku. „Není to krása? Celý svět spí, jen my dva jsme vzhůru.“ A znovu vyrazil. Chvilku jsem stála a dívala se za jeho vysokým, hubeným, nehluchým stínem. Pak mi to najednou celé došlo: on mě nepotřebuje, jen chce, abych u toho byla. Aniž bych si to uvědomila, byla jsem přizvána zpět.

„Poslyš, nevím sice, co děláme, ale ráda budu u toho,“ řekla jsem, když jsem dědečka konečně dohonila.

Pak zůstal zničehonic ve tmě přede mnou stát a já jsem mu bradou vrazila do lokte, až mě to odhodilo zpátky. Natáhl se a vzal mě za ramena, než jsem znovu nabyla rovnováhy. Když jsem si sáhla rukou na sanici, cvaklo to.

Dědeček stál na obrubníku a ukazoval na prázdnou ulici. „Támhle,“ pobídl mě, „podívej.“ Ruka se mu trásla vzrušením.

„Nic nevidím,“ opáčila jsem.

„Ale vidíš,“ namítl. „Vidíš, Natalie. Jen se podívej.“

Upřeně jsem se zadívala před sebe na dlouhé břity kluzkých kolejí, které ve tmě zářily. Na obrubníku na druhé straně silnice stál strom, pouliční lampa se skomírající žárovkou, vybrakovaný kontejner převrácený na vozovce. Už už jsem se chystala otevřít pusu, *ale co?*, když jsem to konečně uviděla.

GEORGE ORWELL

George Orwell (1903–1950) patří k nejvýraznějším spisovatelům a novinářům první poloviny 20. století. Přestože souzněl se soudobými levicovými filozofickými proudy a prohlašoval se za socialistu, v případě Sovětského svazu potěmkinovskou povahu socialistického režimu brzy prohlédl a ostře se proti němu vymezil. Originálně své politické myšlenky zpracoval v alegorické novele *Farma zvířat* (1945) a v antiutopickém románu *Devatenáct set osmdesát čtyři* (1949). Velmi oblíbené byly a stále jsou jeho eseje, cestopisy a reportáže, např. *Na dně v Paříži* a *Londýně* (1933), *Barmské dny* (1934) a *Hold Katalánsku* (1938). George Orwell dodnes zůstává ikonou vzdoru vůči totalitním tendencím a politické manipulaci všeho druhu.

Eseje I. (1928–1941)

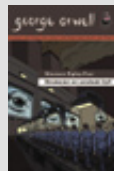
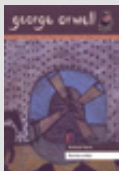
Přeložila Kateřina Hilská

Slavné eseje „Poprava oběšením“, „Jak jsem střílel slona“, „Uvnitř velryby“, „Lev a jednorožec“, či recenze na *Obratník Raka* Henryho Millera a *Mein Kampf* Adolfa Hitlera patří mezi 51 textů, které George Orwell napsal v letech 1928 až 1941. Ve svých publicistických dílech vystupoval nejen jako myslitel a homo politicus, ale především jako člověk vztahující se k druhým, „a fellow human being“; zabýval se sociálními, ekonomickými, a především obecně lidskými otázkami. Jeho eseje dodnes nabízejí příklad, jak lze k životu, myšlení i psaní přistupovat jednoduše a ryze, a staví na přesvědčení, že bez ohledu na ideologie je potřeba zůstat slušným a čestným člověkem. Plánovaný čtyřsvazkový projekt nakladatelství Argo, nazvaný *Eseje I.–IV.*, bude obsahovat celkem 241 esejí, včetně Orwellových literárních recenzí a proslulých novinových sloupků „As I Please“. V této podobě se bude jednat o nejúplnější, nejširší a naprosto vyčerpávající souhrn Orwellových esejí v češtině.

Již vyšlo:

Farma zvířat/Animal Farm (bilingvní titul), *Cesta k Wigan Pier*, *Deníky I (1931–1940)*, *Deníky II (1940–1949)*, *Devatenáct set osmdesát čtyři/Nineteen Eighty-Four* (bilingvní titul v novém překladu Petry Martiníkové)

Připravujeme:
Eseje II–IV

EDGAR ALLAN POE

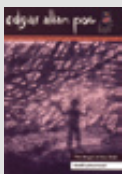
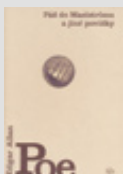
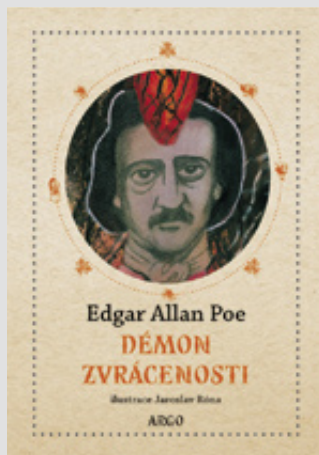
(1809–1849) Jako tříletý sirotek byl Edgar svěřen do sirotčince v Richmondu, kde se jej ujala rodina Allanů, velkoobchodníků s tabákem; odtud Poeovo prostřední jméno Allan. Rodina po nějaký čas bydlela v Liverpoolu a tajemná Anglie se tak stala mladému Edgarovi zdrojem inspirace a dodala jeho pozdějším dílům onu fantaskní, typicky poeovskou hrůzostrašnost. V roce 1833 se setkal s prvním úspěchem, když získal hlavní cenu v soutěži organizované baltimorským týdeníkem *Saturday Visitor* se svým příběhem *Rukopis nalezený v láhvi*. Vstoupil posléze do richmondského *Southern Literary Messenger* a v roce 1835 se stal jeho šéfredaktorem. Alkohol a drogy ovšem způsobovaly Poeovi intenzivní stavy deprese a později ho i připravily o zaměstnání. Roku 1845 uveřejnil *Havrana*, který doslova ohromil tehdejší veřejnost. Poe tehdy zažil krátké období slávy a mondénních úspěchů. Jeho alkoholové a drogové dluhy jej však z onoho postavení opět brzy uvrhly do zoufalé bídy. 3. října 1849 byl nalezen opilý a zřejmě i pod vlivem omamných látek na baltimorském chodníku, byl urychleně hospitalizován, ale z kómatu, do kterého následně upadl, se po celé čtyři dny neprobral. Zemřel na překrvení mozku v ranních hodinách 7. října 1849.

Démon zvrácenosti

Přeložil Josef Schwarz

Ilustroval Jaroslav Róna

Nové ilustrované vydání slavných povídek amerického romantického prozaika, básníka, esejisty a novináře Edgara Allana Poea v překladu Josefa Schwarze. Dílo zakladatele moderní detektivní prózy a hororu, které inspirovalo již řadu výtvarníků, tentokrát vychází s ilustracemi významného českého malíře a sochaře Jaroslava Róny.

Již vyšlo:

Pád do Maelströmu a jiné povídky
(s ilustracemi Alény Divíše)

V bilingvních řadách:

*Zlatý brouk/The Gold-Bug, Anděl pitvornosti/
The Angel of the Odd*

LEENA PARKKINENOVÁ

Foto © Heini Lehtäläho

Leena Parkkinenová (* 1979) studovala scenáristiku a reklamu. Pracovala v nakladatelství i jako barmanka. Pochází z rodiny, ve které se dobrý příběh cení více než pravda. Už její dědeček dokázal uhranout posluchače svým vyprávěním a její otec všem řekl, že jeho syn bude slavným spisovatelem. O týden později se mu narodila dcera. V dětství netoužila po spisovatelské dráze, ale chtěla být malířkou. Když jí došel papír, pokračovala v kreslení na všechno, co jí přišlo pod ruku, a to včetně stěn a otcova daňového přiznání.

Proto šla studovat grafický design, pak se dostala k práci pro nakladatelství.

Parkkinenovou fascinují témata jako identita, pohlaví a jinakost. O nich jsou její knihy, ze kterých se dozvíte věci, které byste snad ani raději nevěděli.

Na řadě je Max

Přeložila Jitka Hanušová

Max a Izák jsou siamská dvojčata. Když se v roce 1899 narodí, matka se o ně nedokáže postarat, a tak se přičiněním tety ocitnou jako hříčka přírody v místním cirkuse. Zde se poprvé cítí jako plnoprávné lidské bytosti – spřátelí se s ostatními zrůdami, monstry a ztracenými existencemi a zjišťují, že běžní lidé je vnímají jako umělce a jsou ochotni za jejich vystoupení platit. Konečně šťastna, objíždějí dvojčata celou Evropu. Osudový zlom nastane, když se v Helsinkách seznámí s okouzlující, ale naprosto nemorální Iris. Muži tuto femme fatale uctívají a ženy nenávidí. Izák se do Iris rázem osudově zamiluje... Jak se s jejich vztahem vyrovná Max? Román *Na řadě je Max* je literárním debutem Leeny Parkkinenové, líčícím s neobyčejnou citlivostí a v barvitých epizodách bizarní zákulisí cirkusového prostředí, problémy dvojčerství i dvojnictví a v neposlední řadě též nespolehlivost jakéhokoliv vyprávění. Autorka za román obdržela v roce 2009 cenu prestižního finského deníku Helsingin Sanomat.

„Plechový bubínek pro 21. století.“

– Interkultura Online, Německo

Ukázka:

„Bavíte se dobře?“ zeptala se Iris a nechala si od Vejcovky zapálit cigaretu.

„Náramně,“ řekl Max.

„Skvělé,“ odvětila Iris. „Nesazte se s Vejcovkou flirtovat. Má odoperovanou dělohu a krom toho si myslím, že je lesbička.“

„Já...“ začala Vejcovka.

„To nic,“ řekla Iris. „Já bych byla taky, kdybych potkala nějakou fakt krásnou a bohatou. To je jedna z věcí, kterou jsem nikdy nezkusila.“

Když madam Vejcovka odcházela, Iris hleděla zadumaně za ní.

„Někdo by jí měl říct, že jí zelená nesluší. Vypadá jako armádní stan. Vejcovka pořádá ty nejlepší večírky v Helsinkách, je strašně bohatá a je nějak spřízněná s Jakobem. Myslí, že je do mě zamilovaná.“ Zamyšleně ohrnula obočí. „Možná by se chtěla vyspat s některým z vás dvou? Nebo financovat vaše vystoupení.“

„Vždyť jsme ji zrovna potkali!“

„Je nutno posouvat se kupředu,“ řekla Iris. „Chudí můžete být i ve stáří.“

Neposbíraná jablka na zahradě vpouštěly do vzduchu vůni zrajícího moštu. Z alkoholu mi hučelo v hlavě.

„Naprosto skvělí a nepochybně praví,“ vysvětloval Robertův hlas za jabloní. Nastražil jsem uši, abych odposlouchával. „Mnohem exkluzivnější záležitost než ten trpaslík na večírku u Holmů.“ Pohlédl jsem na Maxe a viděl, jak mu zmrzlul úsměv. Ale na mě se nepodíval.

„Nejsou si ale úplně podobní,“ stěžovala si Vejcovka. „Ten menší mi ani nedovolil, abych mu ohmatala svaly.“

„Nemůžete mít všechno,“ řekl Robert. „Můžete zkusit ty moje, jestli chcete.“

„Poslouchejte,“ madam Vejcovka ztišila hlas. „Myslíte, že oni... Že spolu dělají úplně všechno?“

„No, to musí,“ potvrdil Robert. „Ten druhý je vždycky u toho. Jedí i močí jeden vedle druhého, viděl jsem to.“

„Ale úplně všechno...“

Robert vypadal, že mu to nedochází. Madam Vejcovka si odkašlala. Hlas jí přešel v tichý opilecký šepot.

„Myslím, jestli byli třeba ženatí? Nedalo by se to chápat jako cizoložství?“

„Aha.“ Teď se Robert chytil. „Máte na mysli... Myslíte, že... Se stejnou ženou? Neuvazuje madam, že by se o tom přesvědčila sama?“

„Ne,“ zčervenala madam Vejcovka. „Jen se ptám.“

„Iris je celá nadšená, že se jí povedlo dostat je sem, aby vystoupili. Oni na soukromé akce nikdy dřív nekývli. Za ostatní služby ale bude muset madam zaplatit zvlášť.“

Na schodech jsme narazili na Iris, v Erikově společnosti, jak se zdálo. Oči měla zalazené. Asi byla opilá.

„Neřeklas nám, že si nás chceš najmout.“ řekl Max.

„Já...“ začala. „To Robert... Můžu vás představit? Erik. Izák a Max. Erik je... obchodní partner mého muže.“

„Poslyš, můžeš jim oznámit,“ kývnul jsem směrem k zahradě, „že představení bude v jedenáct.“

„Ale to nemusíte,“ povzddechla Iris.

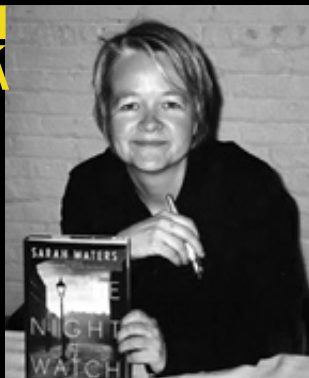
„Přesně tak,“ zareagoval Max. „Nemáme ani kostýmy.“ Iris jako by ožila, když se objevil problém.

„V podkroví jsou nějaké staré krámy, tam se něco najde.“

„Tahle Kleopatra je tak jedovatá, že nepotřebuje ani hada,“ brblal Max, když jsme se převlékali.

SARAH WATERSOVÁ

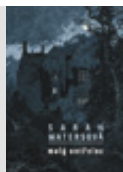
Populární, ovšem i erudovaná autorka záhadných a romantických příběhů z viktoriánské Anglie se ani tentokrát nevzdala zkoumání vážných sociálních témat, týkajících se především ženského sexuálního a společenského uvědomění a vysvobození se z nadvlády mužů. Narodila se roku 1966 ve Walesu a na univerzitě se zabývala viktoriánskou pornografií. Její romány *Zlodějka*, *Špičkou jazyka*, *Malý vetřelec* a *Noční hlídka* si získaly tisíce čtenářů po celém světě a samozřejmě i u nás. Všechny její práce vydává nakladatelství Argo.

Náklonnost

Přeložila Barbora Punge Puchalská

Margaret Priorová, mladá dáma z lepší společnosti, má před sebou ušlechtilý úkol. Coby dobročinná návštěvnice bude docházet do Millbanku, nejponuřejší ženské věznice v Londýně, a stýkat se s tamními trestankyněmi. Skeptická a nešťastná Margaret, zotavující se z pokusu o sebevraždu, vidí v ženách z Millbanku jen prosté ubožáčky, dokud se neseznámí se Selinou Dawesovou. Mladá spiritistka, odsouzená za podvod při seanci, přitahuje Margaret od prvního okamžiku a díky ní se nechá stále hlouběji zatahovat do světa duchů a zjevení, otisků nehmotných dlaní a nevysvětlitelných úkazů.

Již vyšlo:

Zlodějka,
Špičkou jazyka,
Malý vetřelec,
Noční hlídka

3. srpna 1873

Nikdy jsem nebyla tolik vyděšená jako teď. Nechali mě tu potmě, jediné světlo, při kterém se dá psát, přichází od okna. Strčili mě do mého vlastního pokoje, zamkli za mnou dveře. Chtěli, aby to udělala Ruth, ale odmítla. „Proč mám zamykat svou paní, když nic neudělala?“ Nakonec si od ní vzal doktor klíč, zamkl dveře a poslal ji pryč. Dům je teď plný hlasů, opakujících moje jméno. Když zavřu oči a poslouchám, připadám si, jako bych v kterýkoliv jiný večer čekala, až pro mě přijde paní Brinková a odvede mě dolů na seanci. Možná tam bude Madeleine nebo nějaké jiné děvče, bude se červenat, když si vzpomene na Petera a na jeho bujně tmavé lícousy a zářící ruce.

Paní Brinková však leží úplně sama ve své studené posteli, Madeleine Silvesterová dole pláče a je k neutěšení. A Peter Quick je pryč; myslím, že nadobro.

Šel na to příliš zhurta a Madeleine byla příliš nervózní. Když jsem jí řekla, že cítím, že se blíží, jen se třásla a odmítala otevřít oči. „Vždyť je to jen Peter. Snad se ho nebojíte? Podívejte, už je tady, jen se na něho podívejte, otevřete oči,“ vybízela jsem ji. Ale nechtěla a jen opakovala: „Ach, mám hrozný strach! Ach, slečno Dawesová, nepouštějte ho ke mně!“

No, to říká spousta dam, když k nim Peter přijde poprvé a sám. Když to uslyšel, vyrazil ze sebe hurónský smích. „Ale copak? Snad jsem neurazil tak dalekou cestu jen proto, aby mě poslali hned zpátky? Uvědomujete si, jak je ta cesta trnitá a kolik jsem toho vytrpěl, a všechno jen kvůli vám?“ Načež Madeleine se dala do pláče – jistě, některé dámy se prostě pláči neubrání. „Petere, nebuď tak hrů,“ kárala jsem ho, „Madeleine je jen vylekaná. Buď trpělivější a ona tě k sobě

jistě pustí.“ Ale když se k ní zlehka přiblížil a dotkl se jí, vykřikla, rázem celá zcepeněla a zbělela. „Copak, ty huso hloupá?“ obořil se na ni Peter. „Všechno zkazíš. Chceš se uzdravit, nebo ne?“ Znovu vykřikla, sekla sebou na zem a začala kolem sebe kopat. V životě jsem u žádné dámy nic takového neviděla. „Můj bože, Petere!“ vyjekla jsem. Podíval se na mě. „Ty jedna malá mrcho,“ vyjel na ni, popadl ji za nohy a já jí přitiskla ruce na ústa. Udělala jsem to jen proto, aby se utišila a přestala sebou házet, ale když jsem ruce odtáhla, byla na nich krev; podle mě se musela kousnout do jazyka nebo se jí spustila krev z nosu. Nejprve jsem ani nepoznala, že je to krev; vypadala černě a byla teplá a hustá jako pečetní vosk.

Madeleine však vřeštěla dál i s krví v ústech, až ten povyk přivolal paní Brinkovou. Zaslechla jsem na chodbě její kroky a pak i vyděšený hlas. „Slečno Dawesová, co se děje?“ zavolala. „Nejste zraněná, nestalo se vám nic?“ Když to Madeleine uslyšela, zkroutila se a co nejhlasitěji vykřikla: „Paní Brinková, paní Brinková, chtějí mě zabít!“

Peter se sehnul a uhodil ji do tváře, načež zůstala v klidu a tichosti ležet. Napadlo mě, že jsme ji možná opravdu zabili. „Cos to provedl, Petere?“ vyhrkla jsem. „Běž zpátky! Musíš hned zpátky.“ Sotva vykročil ke koutu oddělenému závěsem, zalomcovala klika u dveří a objevila se v nich paní Brinková; otevřela si vlastním klíčem a v ruce držela lampu. „Zavěte ty dveře,“ přikázala jsem jí, „je tu Peter a to světlo mu vadí!“ Ona však jen zopakovala: „Co se stalo? Co jste to udělali?“ Pohlédla na Madeleine, která nehybně ležela na podlaze salonu, zrzavé vlasy rozprostřené kolem hlavy, pak na mou roztrženou spodničku a ruce od krve, která už neměla černou, nýbrž jasně šarlátovou barvu. Nakonec se podívala na Petera, jenž si zakrýval rukama obličej a vztekal se: „Dejte pryč to světlo!“

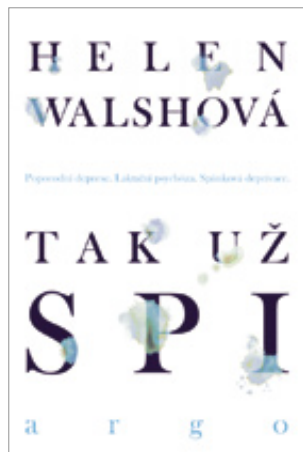
HELEN WALSHOVÁ

Helen Walshová (1976) patří k nejzajímavějším současným britským spisovatelkám; její prózy se vyznačují psychologickou hloubkou a smyslem pro detail. Za svůj druhý román, *Once Upon a Time in England*, získala prestižní *Somerset Maugham Prize*.*

Tak už spi

Přeložila Olga Bártová

Nový román od oceňované britské autorky je nejoriginálnějším (byť poněkud kontroverzním) literárním ztvárněním mateřství v současné anglicky psané literatuře. Rachel Masseyová, vypravěčka románu, se má brzy stát matkou – a ta představa ji naplňuje štěstím i hrůzou zároveň, palčivě si totiž uvědomuje, že se její život od základů změní... Ještě však netuší, jak hluboká ona změna vlastně bude: brzy po narození dítěte se jí pod tlakem spánkové deprivace začnou rozmazávat hranice reality, a veškeré dřívější sny a tužby se změní v jediné přání – pořádně se vyspat. Jak daleko však ve snaze uspat svoje novorozené dítě Rachel zajde? Román *Tak už spi* nabízí brutálně upřímnou a místy nesmírně bolestnou zpověď čerstvé matky, kombinující syrové emoce a břitký intelekt.

JONATHAN FRANZEN

Svoboda

Přeložili Lucie a Martin Mikolajkovi

Berglundovi jsou liberální středostavovská rodina z amerického Středozápadu. Patty je bývalá univerzitní basketbalová hvězda a profesionální matka v domácnosti, Walter přívětivý právník se zaníceným zájmem o ochranu životního prostředí. Společně vychovávají nezávislého a podnikavého syna Joeyho a chytrou a nadanou dceru Jessicu. Jak Berglundovi obstojí tváří tvář vlastním frustracím, ambicím a touhám? Jak se vyrovnají s plíživým nebezpečím vnitřní prázdnoty a nespokojenosti? Jak naloží s břemenem vlastní svobody?

Jonathan Franzen tu ve svém nejnovějším románu nabízí intimní a hluboce realistický portrét rodinných vztahů na pozadí současné americké společnosti; jeho kniha si svou opravdovostí, kritičností a vypravěčským mistrovstvím právem vysloužila přídomek „velký americký román“ a stala se jednou z největších literárních událostí roku 2010.

GARY SHTEYNGART

Megasmutná pravdivá lovestory

Přeložila Martina Knápková

„Vítejte ve Spojených státech nové éry! Neodkládejte äpärät a hlídejte si kredit! Nedívejte se členům Národní gardy do očí!“ Lenny Abramov pracuje ve firmě, která nabízí lékařsky prověřenou nesmrtelnost, a při honu na bohaté evropské zákaznky se seznámí s mladou Koreo-Američankou Eunice. Zatímco se jejich vztah úspěšně vyvíjí, digitální i analogová Amerika se propadá do finančního i politického chaosu...

Gary Shteyngart předkládá ve svém oceňovaném třetím románu bezútěšnou vizi budoucích Spojených států: Huxleyho *Krásný nový svět* zkřížený s Orwellovým *Devatenáct set osmdesát čtyři*.

Kniha získala v roce 2010 Salon Book Award.

Jedná se o odnož zavedené edice anglo-amerických autorů AAA.

Edice *Jiný Jih* se zaměřuje na autory, kteří pocházejí z Jihu Spojených států a v jejichž dílech se objevují typicky jižanská témata: dozvuky otroctví a rasové segregace, násilí, silná náboženská víra, kazatelství, lidé tělesně i duševně odlišní (zrůdy a šilenci), svazující, sevřená komunita.

Jih Spojených států, pokrývající přibližně území bývalé Konfederace (státy Florida, Georgie, Severní a Jižní Karolína, Virginie, Západní Virginie, Alabama, Kentucky, Mississippi, Tennessee, Arkansas, Louisiana, Texas, dále také Oklahoma, Maryland, Washington D.C., Delaware), představuje v rámci USA svěbytný politický, společenský a kulturní prostor. Americký Jih dal světu nejen bourbon, osobitou kuchyni a charakteristický dialekt, ale také přehršel hudebních žánrů a v neposlední řadě řadu vynikajících spisovatelů.

Jižanská literatura dnes existuje v mnoha žánrových a stylových podobách (hororová „jižanská gotika“, tradiční vyprávění, psychologický realismus, existencialismus, texty s absurdním či groteskním přístupem, postmoderní experimenty) a vystupuje jako silný a nepřehlédnutelný hlas americké literatury.

EUDORA WELTYOVÁ

Zlatá jablka

Přeložila Martina Knápková

Fiktivní mississippské městečko Morgana je zabydleno vskutku jedinečnými postavčkami. King MacLain se jako mytologický satyr zjevuje v okolních lesích a svádí místní ženy, stárnoucí německá učitelka klavíru slečna Eckhartová se v okamžiku agónie uchyluje ke žhářství a po uši zamilovaný malarik Loch Morrison pozoruje dalekohledem dostaveníčka jisté nezdárné žákyně s neznámým námořníkem. To ale není zdaleka všechno – dojde také na tonoucí sirotky na dívčím táboře, batolata polykající knoflíky, zákeřné komáry či zlopověstné klavírní besídky. Je snad celá Morgana pouhá fata morgana?

Zlatá jablka představují svérázný román ve formě povídek, ovlivněných modernismem a řeckou mytologií, a z díla Eudory Weltyové vyčnívají jako nejkompexnější text. Autorka zde umně evokuje chuť a vůni amerického jihu, ale často také jeho pachut: jablka na jejím literárním stromě jsou lákavě prohnílá.

LEWIS NORDAN

Obdivné hvízdnutí

Přeložil Marcel Arbeit

Když černošský chlapec Bobo zahvízdá ve venkovském lokále v Mississippi na bílou vdanou ženu a pozve ji žertem na schůzku, nenechá na sebe reakce místních dlouho čekat – Bobo je brutálně ubit k smrti. Zanedlouho poté se Alice, učitelka na základní škole, rozhodne, že poučí své žáky o dějinách kraje, a na několika školních výletech jim nastíní temnou jižanskou duši: osamělost, alkoholismus, nenaplněné lásky i surové násilí. Formou komického románu, v němž se ozývá lyrismus Williama Faulknera i absurdní humor Flannery O'Connorové, představuje Lewis Nordan zlomový rasový moment padesátých let 20. století: motiv zločinu, způsob nalezení těla i průběh soudního procesu odpovídají nechvalně známému případu vraždy čtrnáctiletého Emmetta Tilla v městečku Money ve státě Mississippi.

FLANNERY
O'CONNOROVÁVšechno, co se povznáší,
se musí setkatPřeložil Marcel Arbeit, Tomáš Vrba, Petr Onufer
a František Vrba

Může Kristus vytetovaný na zádech obrátit svého nositele na pravou víru? Ani v druhé povídkové sbírce Flannery O'Connorové nechybí její oblíbená témata: víra či nevíra a důsledky z toho plynoucí, rodinné rozbroje, rasové postoje, mezilidská nepochopení a nedorozumění, otázky vykoupení či poznání světa – to vše autorka opět podává v dokonalém absurdním tvaru. Flannery O'Connorová sbírku dokončila těsně před smrtí v roce 1964 a jejího vydání se nedočkala. Název sbírky pochází z citátu francouzského filozofa Pierra Teilharda de Chardin o cílené evoluci směřující do bodu Omega.

Sbírka vychází česky poprvé v úplné, originální podobě.

Již vyšlo:

*Dobrého člověka těžko najdeš,
Moudrá krev*

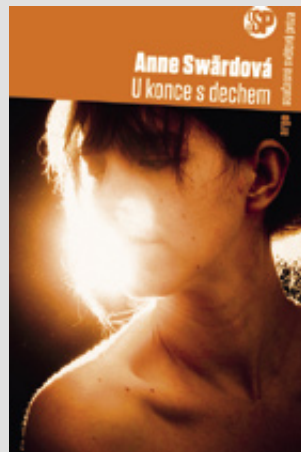
ANNE SWÄRDÖVÁ

Švédská spisovatelka *Anne Swärdová* (* 1969) debutovala románem *Polární léto* (*Polarsommar*, 2003), který získal nominaci na nejprestižnější švédskou literární cenu Augusta Strindberga. Čtenáře i kritiky si podmanila silným a hlubokým příběhem, který vypráví s citem pro poezii a detail. Následoval rovněž oceněný román *Tekutý písek* (*Kvicksand*, 2006); román *U konce s dechem* (*Till sista andetaget*, 2010) je její třetí knihou.

U konce s dechem

Přeložila Helena Stiessová

Když se malá Lo poprvé setká s Lukase, panuje horké léto a blízko vesnice na jihu Švédska, kam se s početnou rodinou přistěhovala ze severu, právě vypukl požár. Dramatické setkání dvou dětí ze zcela odlišných světů je začátkem velkého a tajuplného souznění. Příběh neobvyklého dětství se odvíjí v sedmdesátých letech a prolíná se s cestou dospělé Lo za tím, před čím ji matka jako malou varovala, aniž kdy vysvětlila proč. *U konce s dechem* je román o lásce rámované ledem a plameny.

SYLWIA CHUTNIKOVÁ

Sylwia Chutniková (* 1979) je jednou z výrazných postav polského feministického hnutí. Vzděláním kulturoložka, absolventka gender studies na Varšavské univerzitě, aktuálně spisovatelka, ale také zakladatelka a předsedkyně nadace MaMa, která se zabývá postavením a problémy polských matek. Za svůj literární debut *Kapesní atlas žen* (Kieszonkowy atlas kobiet) získala v roce 2008 uznávanou cenu polského týdeníku Polityka. Následovaly další tři tituly *Děťátko* (Dzidzia, 2009), *Varšava žen* (Warszawa kobiet, 2011), a *Maminka má vždycky pravdu* (Mama ma zawsze rację, 2012). Román *Potvory* (Cwaniary, 2012) je zatím její poslední knihou.

Potvory

Přeložila Michala Benešová

Kniha mladé polské autorky nám ukazuje temnou stranu současně Varšavy. *Potvory* – to je určité memento mori pro všechny, kdo se řídí přesvědčením, že životní síla přemůže vidinu smrti. Hrdinkami jsou čtyři třicátnice, životem zkoušené mladé ženy, které vyhlásily válku developerům, svalovcům z posiloven, hospodským povalečům, opilcům z městských autobusů a vlezlým dědkům z paneláků. Není náhodou, že začátek vyprávění, postaveného na městských legendách o chuligánkách a činžácích, jimž je lepší se vyhnout obloukem, se odehrává na hřbitově. Z tamější nekropole nás děj zavádí tam, kde život přináší bolest a je založen na boji a pomstě. Nejde tolik o to, že příslušnice něžného pohlaví najednou přepadají lidi na ulicích a jsou agresivnější než muži. Autorka si pohrává s významem slova „pomsta“, a s tímto pojmem se vyrovnává po svém, osudy jejích hrdinek však dokládají, že nenachází pouze jediné vysvětlení, ale uvědomuje si, jak velkou silou může pomsta být. Spirála násilí se roztáčí.

ALEXIS JENNI

Alexis Jenni (* 1963) žije v Lyonu, kde na lyceu učí biologii. Francouzské umění válečné (název je parafrází na *Umění války* nebo též *O umění válečném* legendárního čínského vojevůdce Sun-c') je jeho prvotinou, přesněji řečeno první knihou, která vyšla, a to rovnou v předním francouzském nakladatelství Gallimard. Kromě toho, že získala Goncourtovu cenu (Prix Goncourt), byla ve stejném roce nominována na další významná francouzská literární ocenění (Prix Fémina, Prix Renaudot a Prix Médicis). Navzdory hlavnímu tématu knihy je její autor člověkem bytostně nevojenským.

Alexis Jenni bude hostem veletrhu Svět knihy v květnu 2013.

Photo Catherine Hele © Editions Gallimard

Francouzské umění válečné

Přeložila Danuše Navrátilová

Román, v roce 2011 vyznamenaný prestižní Goncourtovou cenou, má dvě dějové linie – historická rekonstrukce a současný příběh se prolínají v dvojportrétu naprosto rozdílných hrdinů: vypravěče, bezvýhodně se potulujícího lyonskými ulicemi a bary, a vysloužilého vojáka, jehož jako mladíka vtáhla do svého soukolí druhá světová válka, načež procházel dalšími boji (Alžír, Indočína), které upadající koloniální mocnost Francie vedla. Tyto dva hrdiny spojí (a každého v určité části života zachrání) jedna sdílená vášně – láska ke kreslení. Dobrodružný, válečný a milostný román je vyprávěn jedním mocným proudem slov, který čtenáře uchvátí a pronese od poloviny dvacátého století až do současnosti, z afrických pouští a asijských džunglí až na lyonské předměstí, kde ve jménu volnosti, rovnosti a bratrství zuří neméně urputné bitvy, jimž jedinec jen těžko uniká.

Ukázka:

„Jenom jsme bojovali, nic jiného jsme nedělali, byli jsme předem ztracení vojáci, a ztratit se, to byla naše záchrana. Já jsem viděl o něco lépe, díky tuši. Tuš mě skrývala, tuš mi umožňovala, abych si držel větší odstup, abych lépe vnímal. Malovat tuší znamenalo, že jsem si sedl, ztichl a mlčky se díval. Nedostatek rozhledu nás vedl k neuvěřitelné soudržnosti, která nám později chyběla. Prožívali jsme chlapeckou utopii, podpírali jsme jeden druhého; v řezi jsme se mohli opřít jen o sousedovo rameno, jako ve falanze. A takhle jsme chtěli žít pořád, chtěli jsme, aby tak žili všichni. Měli jsme dojem, že přátelství stvrzené krví vyřeší všechno.“

Znovu se odmlčel.

„To pásové vozidlo shodili z letadla spolu s vámi?“ zeptal jsem se, aby pokračoval.

„Stávalo se to. Shazovali nám těžké zbraně rozmontované na součástky. Měli jsme v pralese budovat opevněné tábory a lákat rákosníky, aby se nabodli na naše ostré kůly. Sloužili jsme jako návnada. Rákosníci po ničem jiném neprahli tak jako po zničení paraglanských oddílů; my jsme zase stůj co stůj chtěli rozprášit jejich pravidelné divize, ty jediné nám dokázaly vzdorovat. Na každého z nás jich připadalo pět, a takový střet jsme považovali za vyrovnaný. Hráli jsme na schovávanou. Občas nám z letadel shodili tyhle velké stroje. Vytáhli jsme součástky zaryté do země, smontovali je, a stroje se porouchaly. V té podělané zemi nic nefungovalo, jen my; nazí muži se zbraní v ruce.“

„Věž má divný tvar.“

„To je ohňometný tank. Americký. Původně sloužil k útokům na pláže ve válce v Tichomoří; spojenci takhle pálili bunkry, které Japonci postavili z kmenů kokosovníků na všech ostrovech. Jejich stavba by-

la snadná, vláknité kmeny, písek, hromady korálů tvrdých jako kámen. Odolávaly kulkám i bombám. Zničit se daly jen skrz střelny, plamenomety, dlouhé plameny spálily všechno zevnitř. Teprve potom mohli spojenci postoupit.“

„Dělali jste to taky tak?“

„Viet Minh bunkry neměl; anebo byly tak dobře schované, že jsme je nenašli; anebo v místech, kam se tanky nedostaly.“

„K čemu vám tedy ten tank sloužil? Pózuujete kolem něj, jako by to byl váš nejoblíbenější slon.“

„Převážel nás a páčil vesnice. To je všechno.“

Tentokrát jsem se odmlčel já.

Do Indočíny vtrhlo podivné vojsko: jeho jediným posláním bylo, aby si poradilo. Nesourodé vojsko pod velením někdejších aris-tokratů a pomařených partyzánů, složené z odpadu několika evropských národů, složené z romantických a dobře vycvičených mladíků, ze sebranky nýmandů, pitomců a ničemů, a také z mnoha normálních chlapů, kteří se ocitli v situaci tak nenormální, že se z nich stalo něco, čím by se jinak nikdy nestali, protože by k tomu nedostali příležitost. A všichni pózovali kvůli focení kolem stroje a usmívali se na fotografa. Byli různorodou armádou, armádou Dariovou, armádou koloniální říše, která se mohla použít k mnoha účelům. Ale ten stroj měl jednoznačný návod k použití: zapalovat. A tady se daly zapalovat jen vesnice a jejich domky z dřeva a slámy, se vším, co bylo uvnitř. Sám nástroj nedovoloval, aby tomu bylo jinak.

Dům shořel a taky všichni uvnitř. Protože šlo o rákosí, hořelo to dobře. Ze suchých pal-mových listů, z nichž byla zhotovena střecha, šlehalý plameny, oheň přeskočil na proutěnou stěnu, nakonec vzplály dřevěné sloupy a podlaha, mohutné hučení plamenů udusilo všecken křik. ...

Photo Laura Malmivaara © Siltala Publishing, Finland

LEENA LANDEROVÁ

Finská spisovatelka *Leena Landerová* se narodila 25. října 1955 v Turku. Vystudovala finský jazyk, literární vědu, mediální komunikaci a pedagogiku.

Je autorkou řady románů, povídek, divadelních a rozhlasových her. Třikrát pronikla do nominací na Cenu Finlandia, je držitelkou několika literárních cen a čestných uznání, z nichž nejvýznamnější je Cena Kaleviho Jänttiho.

V současné době patří mezi nejpopulárnější a zároveň nejvíce překládané finské autorky. Kromě všech skandinávských zemí její díla pravidelně vycházejí v Německu, Francii, Holandsku, Itálii a Španělsku, jednotlivé překlady vyšly v Rusku, Estonsku, Lotyšsku, Litvě, Kanadě, Polsku, Rakousku, Švýcarsku, a dokonce v Sýrii.

Mezi její nejčastěji překládaná díla patří volná trilogie *Dům černých motýlů* (Tumminen perhosten koti, 1991), *Nechť nastane bouře* (Tulkoon myrsky, 1994) a *Obydlí šťastného návratu* (Iloisen kotiinpaluun asuinsijat, 1997) a psychodrama *Rozkaz* (Käsky, 2003).

Některé romány se dočkaly zfilmování (*Dům černých motýlů*, *Rozkaz* – ten se v roce 2008 stal ve Finsku filmem roku) i úspěšných divadelních dramatizací (*Dům černých motýlů*, *Nechť nastane bouře*, *Rozkaz*).

Rozkaz

Přeložil Vladimír Piskoř

Román *Rozkaz* je napínavý příběh lásky odehrávající se na pozadí doznívající finské občanské války v roce 1918. Zatímco bílých se zmocňuje vítězné opojení, rozprášené jednotky rudých, v jejichž řadách bojovalo se zbraní v ruce i mnoho žen, se skrývají po lesích a v močálech. V klíčové scéně románu se popravčí četa chystá popravit skupinku značně zubožených rudých zajatkyň. Jedna z nich přežije a pokusí se o útěk, následně je jeden z vojáků vyslán, aby ji eskortoval k soudu. Cestou ztroskotají a uváznou na opuštěném ostrůvku. Trvá osm dnů, než je hlídka najde a konečně dopraví k soudu. Soudce, jenž vede vyšetřování, je stejně jako voják ženou, která zarputile odmítá cokoliv říct, neodvratně přitahován. A čím se vlastně žena provinila? Pravda se odkrývá jen pozvolna a úlomkovitě a některým aktérům zůstane navždy utajena.

Román byl v roce 2008 zfilmován a ve Finsku se stal filmem roku.

Ukázka:

Muž se zvedne. Zapne si kalhoty a pak i kabát. Vyloví tabatěrku.

„Připálit?“

„Ne, díky.“

Muž si zapálí, stojí rozkročený v celém svém neohroženém vojáctví. Přesto má hlas jako žáček, který se chlubí nejnovější kresbou.

„No? Jaký to bylo?“

Žena se posadí, stáhne si okraj sukně přes holé nohy, upraví si vlasy, ale dává si pozor, aby si neotřela oči.

„Jako při šoustání,“ řekne bez výrazu.

Muž si prstem seškrábne z jazyka drobečky tabáku, potáhne z cigarety. Mezi obočím mu naskočily vrásky. V držení těla došlo k drobné změně.

„Ach tak.“

Venku je tma. V místnosti ticho. Je slyšet tikot hodinek. Ticha je až moc.

Ach tak.

Muž jde ke dveřím, spíší pochoduje, a otevře.

„Proč nehraje muzika? Kdy jsem povolil přestat?“

Nad žárovkou se převaluje žlutý kouř, muži na zátylku vyrazily krůpěje potu.

Pozve – rozkazem – další muže, každého jménem.

Když muži přijdou, žena myslí na větrnou ledovou pláň, po níž se žene psi spřežení. Na šlachy dokrvava rozedrané zledovatělou krustou. Na bolest a tmu. Myslí na mraky, jež putují přes měsíc, a na bič prokřehlého cestovatele. Na kraj, kde chodívá sněžný muž. Nejosamělejší bytost na světě. Obrovitá, bezcitná a stále hladová.

Kdopak jí uvěří?

A vida, klavír zase hraje.

A hraje.

Hraje.

Hraje.

Hraje.

Když jsem byla dítě, vypadla z dědečkova alba fotka:

Čtyři ženy v bílých letních šatech a za nimi vážný mladík ve vojenském. Seděli na umělém trávníku u piknikového koše. V pozadí vodopád a listnaté stromy.

Pod vypadlou fotkou se objevila druhá. Rozostřená, uprostřed poslepaná. Na zasněženém stromu visel podlouhlý, tmavý ranec.

Dědečkovy ruce, na to, že patřily velkému muži, zareagovaly s nečekanou hbitostí. Stačila jsem zahlédnout vročení.

1918.

Loni zjara v pečovatelském domě – jednoho pátečního dne – mi řekl:

„Doma v ložnici, na policiče za knížkami o vlkách, je nejdražší poklad naší rodiny. Krabička z Chronoimportu. Bude tvoje. Odkazuju ti ji v závěti.“

„Nemůžeš mi dát svoje zlaté hodinky,“ bránila jsem se, „jsou moc drahé.“

„Poslouchej... děvče...“

Pamatoval si, jak mě nosíval na zádech, když jsem byla malá, jak mě vodil ukazovat řediteli banky a tetám v pokladně. Fotíval mě, celé krabice fotek, a natáčel na úzké filmy, bezpočet metrů. Pamatoval si mé legrační průpovídky a dárky, které ode mě dostával k svátku, pády z kola, letní dovolené, společně přečtené knihy. Ale na jméno, na to si nevzpomněl. *Silná jako hrob je láska, její žár je žár ohně. Ale i kdybych se přetrh, tak si to zatracený jméno nevybavím!*

Vzdal to a sám ze sebe otrávený mě pakoval pryč.

„A nezapomeň si pro tu krabičku zajít dřív, než se na kořist sesypou ostatní termity. Nejsou to žádný pitomý hodinky, kruci.“

MILOŠ FORMAN JAN NOVÁK

Miloš Forman (* 1932), režisér a scenárista a herec; žije v New Yorku. Je držitelem dvou Oscarů za nejlepší režii, tří Zlatých glóbulů a ceny BAFTA ve stejné kategorii.

Jan Novák (* 1953), spisovatel, překladatel a dokumentarista; žije v Chicagu a od roku 1989 střídavě i v Čechách. Je laureátem ceny Magnesia Litera, Ceny Josefa Škvoreckého, Carl Sandburg Award, Ceny Egona Hostovského a Ceny Revolver Revue.

Co já vím?

Autobiografie Miloše Formana

Miloše Formana netřeba představovat: do povědomí filmových fanoušků se zapsal už v šedesátých letech, kdy přispěl k zformování toho, čemu se brzy začalo říkat „nová vlna“ českého filmu; po odchodu do exilu v USA se po počátečních hubených letech zařadil mezi hollywoodskou smetánku a jeho filmy jako *Vlasy*, *Přelet nad kukaččím hnízdem*, *Amadeus* či *Lid versus Larry Flynt* už dávno patří do zlatého fondu světové kinematografie. Jeho kniha vzpomínek je pak dílem stejně výrazným jako jeho filmy: řečeno slovy samotného Miloše Formana, jde vlastně o „můj život, jak ho prožil Jan Novák“. A že ten Formanův život stál za to...

Ukázka:

Pár ledovců už roztálo od toho pošmourného únorového dne, kdy jsem neoslavil své osmdesáté narozeniny. Před tím jubileem se na mě ze všech stran valily žádosti o rozhovor, článek, anebo alespoň nějaký bilanční vejšplecht. Přátelé i členové rodiny se přimlouvali za své oblíbené novináře a komentátory, ale já všechno odmítal, protože jsem jednak slavit nechtěl, a potom jsem se styděl. Život máme každý jen jeden a mně připadá, že už neexistuje žádná otázka, kterou by mi někdo někde nepoložil. A připadá mi trapné, abych neustále naskakoval na ten skřípající kolotoč a odpovídal na to samé stejnými slovy, jenže na to, abych to pokaždé vtipně obměnil a řekl zase nějak jinak, na to už taky nemám sílu. A tak jsem o svých osmdesátinách nakonec jen zpozvzdálí žasnul, jaká se kolem nich strhla ve staré vlasti mediální smršť, a říkal si, že to je stejně všechno jedno, že se mi to už dávno vymknulo z rukou a že si nakonec každý stejně napíše a řekne to, co bude chtít.

A co bych tak o životě s osmi křížky na hrbu mohl komu říkat? Že je to vlastně neustálá radost?

Ráno otevřu oči, oknem proudí světlo, jsem ve své posteli, a hned se zaraduju, že stále ještě vím, kde jsem. Protože já už párkrát zažil i to, že jsem ležel v nějaké posteli v nějakém pokoji, dozníval ve mně sen, a já si nemohl vzpomenout, co tam dělám. To se mi ovšem stávalo i v mládí, pro tenhle stav dokonce existuje termín, *jamais vu*, to se jenom někde v mozku na chvíli odpojí něco, co bývá vždycky propojené. Tehdy stačilo počkat a za chvíli bylo jasno. Ted' už bych z toho měl hrůzu, bál bych se, jestli se mi to třeba už neodpojilo navždycky.

Raději lezu z postele a oblékám se s radostí, že stále ještě vím, kdo jsem. Jsem režisér, co dorežíroval. Ono se to nezdá, ale

režie je mentální i fyzický nápor. Občas mi ta dřina schází, ale na to, aby to člověk dělal poctivě, už není šfáva. Už bych prostě nevydržel ten záhul od rána do noci, mít v hlavě všechno, co se má anebo co by se mělo udělat a jak, když se všechno dá natočit na víc než jeden způsob. Jde z toho hrůza, člověk celé noci probděl a strašně ho to vyčerpává. A já už ze sebe tolik šťávy nikdy ždímat nebudu.

Co tedy dělám, když nerezíruju? Po ránu pěchuju kávu do misky se stříbrným držadlem a vřáším ji do poniklované mašiny, ještě dolít vodu a už crčí do hrníčku espresso. Kde jsou všichni? Martina odvezla Jimmyho a Andyho do školy a teď možná někde něco shání nebo nakupuje, ale já si nestěžuju, sám skoro nikdy nejsem. O nohy se mi trhou plavosrstý Bobík a drátěnkovitá, šedivá Myška, pesosové nejmilejší, kříženci z útulku. Neměli jsme s Martinou sílu na vychovávání štěňat, tak jsme zachránili tuhle dospělou dvojici před utracením. Bobík je mohutný a líný, má v sobě kus labradora a zlatého retrívra a ze všeho nejraději chrápe jako já. Myška je postavou poloviční a nervní, je *All-American*, kdoví-kolik plemen se v ní spletlo dohromady, ale hlavně to je útěkárka. Podhrabává ploty a na procházkách se náhle zastaví, ztuhne a zavětrí, to vím, že je zle, okamžitě na ni křičím, ať jde k noze, jenže to už je většinou pozdě, to už bere roha. Vrací se za pár hodin kdoví odkud, špinavá, unavená a spokojená. Je jí úplně jedno, že jsme ji mezitím málem obrečeli.

Kafe si odnáším do obýváku, trochu toporně, s nohama to není žádná sláva, i když se dá říct, že chodím pořád ještě líp než James Cagney, když s námi natáčel *Ragtime*. James byl tehdy v mém věku, ale když jsme ho potřebovali natočit při chůzi, tak jsme mu museli sehnat dvojníka, a přitom to byl slavný tanečník, který celý život protančil. Takže i tohle je nakonec radost, kafe jsem nerozlil a sedám si do křesla v obýváku. Je tu tak krásně, že si ze všeho nejdřív zapálím doutník.

LENKA SOBOTOVÁ

Lenka Sobotová (* 1970 v Praze) je anglistka a bohemistka, vystudovala v Praze a v Bostonu. Pracuje jako knižní redaktorka a je také překladatelkou z angličtiny (W. Trevor, J. Winter-sonová, I. B. Singer a další; pod většinou překladů je podepsána někdejšíím příjmením Urbanová). Za své překlady získala třikrát Tvůrčí prémii Obce překladatelů. Povídková sbírka *Ilustrátorka a jiné obrázky* je její knižní debut.

Ilustrátorka a jiné obrázky

Hrdinové a hrdinky povídek Lenky Sobotové si nikdy nemohou být jisti, jestli patří k vítězům nebo poraženým. Jsou až nemístně lidští a život je, zdá se, vždycky dostihne. Nenápadný autorský humor, místy sarkastický, tu osobitě kontrastuje s hlubokým pochopením pro lidská trápení. Autorka si nepotrpí na předstírání, píše napřímo, a jakkoli jsou její příběhy promyšlené a významově mnohoznačné, není chladná literární konstruktérka, ale především vnímavá pozorovatelka vybavená přesným okem a srdcem. Vyjadřuje se jasně a nesmlouvavě, její styl je koncentrovaný a jazyk ovládá lehce a s bravurou. Nabízí originální průhledy do osudů lidí; vezme vás na návštěvu do domácností manželů i singles, do ateliérů i špitálů, do činžáků i chalup, do příběhů, při jejichž čtení se budete chvíli pobaveně usmívat, chvíli trnout.

Ukázka:

„Mohla bych si u vás odskočit na toaletu?“ zeptala se náhle Monička a hrábla po kabelce. Odkráčela a ve dveřích se málem srazila s Magdalenou, která opatrně nesla hrnec ohřátý polívky. „Dá si někdo?“ položila hrnec na stolek a z kredence vyndala sváteční talíře a lžíce. „Já si dám! Já si dám!“ řvali Vincek s Kristiánem jeden přes druhý. Mári přiběhla s červenou lopatičkou, na který ještě ulpávaly zrnka pisku ze hřiště, a začala polévku míchat.

„No, ona si Moni vzala do hlavy, že já už hodlám zakotvit,“ sdělil nám fajnšmekr života důvěrným tónem, když za Moničkou zapadly dveře. „Proto ta péče o můj kvartýr!“ Hodil do sebe tři lžíce vařící polívky a pokračoval: „Jenže, jak já říkám: ženská je jako auto – že jo, mistře sochaři –, koupit nový, trochu ho vojet a šup s ním do bazaru!“ Dobromyslně se zachechtal. „Moje heslo zní – výměna v pravej čas.“ „Já myslela, že jste to svý fáro koupil už vojetý,“ prohodila Magdalena, a ještě než se stihlo rozhodit hrobový ticho, Kristián radostně zvolal: „Jé, maminko, to je jako v tý pohádce Jak dědeček měnil, až vyměnil! Že jo?“ „No jo, ty kluku!“ zahlekal Pludek a nadskočil, až mu polívka vychrstla do chlupatý rozhalenky, „ty jsi hlava votevřená. Přesně jako v tý pohádce!“ „Ale pane skladateli,“ usmála se na něj Magdalena záluďně, „víte vůbec, jak ta pohádka skončila?“ Dramatická pauza netrvala dlouho a stalo se něco, čeho jsem se obával. Moje žena si zvolna začala vykasávat univerzitní triko. Provokativně vytasí prso a šoupne ho Mári do pusy. Mateřství je krásný, tak proč ochuzovat obecenstvo? Velekněžka ženskýho šovinismu. Až na to, že kojící prso je tak zoufale neerotický. Jak mně se ekluje ta její neomalená bezprostřednost. „Jak dědeček prděl, až doprděl,“ brumlá si pro sebe Vincek. Podíívá se s Magdalenou

po sobě a ona vyprskne smíchy, až Márince vypadne růžová bradavka z pusy; já zaskřípu zubama. Vincek se nezadržitelně dává do vyprávění: „Měl jsem hovňajs, vyměnil jsem ho za čůráanky...“ „Takže abych to shrnul,“ zachraňuje situaci maestro Pludek, „mohla by to bejt taková pěkná sexy madona v nějaký lascivnější pozici a měla by se pohybovat v rozmezí čtyřiceti až pětáctýřiceti centimetrů. To je férovej požadavek, ne?“ Souhlasím a uzavíráme obchod. Přijedou si za měsíc. Nalejvám ještě panáka na rozloučenou, než se hosti zvednou. Magdalena je s kojením hotová a uhlazuje si triko na prsou, který mi kdysi nedávaly spát, a i dneska je při unaveným milování rád modeluju. Márinka něco tiše kutí v koutku. Kluci se trumfujou ve sprostáčinách a mě začíná zajímat, jak se vyrovnám se zakázkou na něco tak protimluvného, jako je sexy madona.

FRANCIS SCOTT FITZGERALD

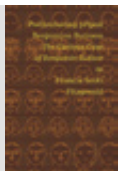
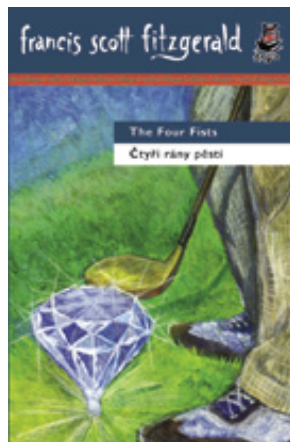
F. S. Fitzgerald se narodil roku 1896 v minnesotském městě Saint Paul. První povídku, detektivní příběh, uveřejnil ve školním časopise, když mu bylo třináct. Ve svých šestnácti letech byl ze školy vyloučen pro zanedbávání studia. V roce 1913 byl přijat na Princetonskou univerzitu, studia však nedokončil. Vydalně pil, cestoval po Evropě a v Paříži se spřátelil s Ernestem Hemingwayem. Proslavil se svými povídkami a romány, v nichž popisoval postavy a zvyklosti charakteristické pro „jazzový věk“ – termín,

který sám zavedl: jeho romány *Velký Gatsby* a *Něžná je noc* dnes patří ke klasickým dílům meziválečné americké literatury. Svůj rozmařilý životní styl financoval také psaním povídek pro populární časopisy a scénářů pro hollywoodská studia. Zemřel roku 1940 na zástavu srdce.

Čtyři rány pěstí/ The Four Fists

Přeložili Zdeněk Beran, Miroslav Dorůžka a Miroslav Jindra

Bilingvní vydání tří skvělých povídek známého amerického spisovatele, představitele „ztracené generace“ a jazzového věku, které s humornou nadsázkou vyprávějí příběhy o cestách k bohatství a moci.

Již vyšlo:

Žabci a filozofové,

Povídky jazzového věku

V edici Kanapka:

Podivuhodný případ Benjamin Buttona/

The Courious Case of Benjamin Buton

PHILIP KERR

Philip Kerr (* 1956) je britský autor píšící jak pro dospělé, tak i pro děti. Proslavil se především svou sérií detektivních románů, které spojuje postava detektiva Bernharda Günthera. Vystudoval práva na univerzitě v Birminghamu a po dosažení magisterského titulu se několik let živil psaním textů pro reklamní agenturu. V roce 1989 se stal spisovatelem na volné noze.

Praha osudová

Přeložil Martin Škapa

I za druhé světové války se vraždilo jinak než masově na frontě. Bernhard Günther je v tomto svém detektivním případě samotným Reinhardem Heydrichem poslán do okupovaného Československa. O víkend stráveném v zabraném záměčku v Panenských Břežanech, kde se sešly nacistické špičky, je za dveřmi zamčeného pokoje nalezena mrtvola a Bernie musí prokázat, že jeho pověst prvotřídního detektiva se zakládá na pravdě. Jinak by si ho nechvalně proslulý protektor podal...

„Na rozdíl od jiných autorů historických thrillerů dovede Kerr nechat dobové detaily žít jejich vlastním životem.“

– *The Independent*

„Philip Kerr vyniká v manévrování temnými zákoutími kriminálních thrillerů a svému hrdinovi, berlínskému detektivu Berniemu Güntherovi, kroky příliš neusnadňuje. Extrémnější výzvu si lze těžko představit: nacistické Německo, kde se Günther snaží vykonat tvrdou spravedlnost mezi přehřšlem všeobecně schvalovaných zločinů.“

– *The Boston Globe*

„Co činí knihu *Praha osudová* tak působivou, je způsob, kterým Kerr staví konvenční detektivní příběh doprostřed velmi nekonvenční genocidní války.“

– *Česká pozice /www.ceskapozice.cz*

JANE CASEYOVÁ

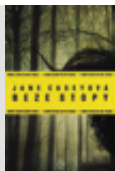
Jane Caseyová (* 1977) se narodila a vyrostla v Dublinu. Po studích na Oxfordu se usadila v Londýně, kde žije se svým manželem. Je autorkou tří úspěšných detektivních románů; nyní pracuje na své čtvrté knize.

Oheň

Přeložila Veronika Volhejnová

V londýnských parcích řádí přízrak – brutální vrah, který své oběti, mladé ženy, nejdřív ubije a pak spálí. Případ se dostane do rukou mladé ambiciózní kriminalistky Maeve Kerriganové, která v něm vidí především velkou šanci prosadit se v převážně mužském světě oddělení vražd. Její kolegové považují Maevinu schopnost empatie spíš za slabinu než za přednost, jenže jak se Maeve dozvídá o poslední z obětí víc a víc, její odhodlání vypátrat jejího vraha a dostat ho před soud sílí a přináší i některé překvapivé objevy. Bude to ale stačit k dopadení vraha, kterého nikdo neviděl, zvlášť když všechny případné důkazy zničil oheň – a když ani nadřizení mladé kriminalistky nejsou tak docela na její straně? Kniha, vyprávěná z několika úhlů pohledu, není jen strhujícím, napínavým pohledem na policejní práci, ale i psychologickým příběhem o problémech, s nimiž se musejí potýkat ženy bez ohledu na své společenské postavení. Po svém vydání se *Oheň* okamžitě zařadil mezi britské bestselery.

Již vyšlo:
Beze stopy

Připravujeme:
Pomsta

Ukázka:

Kelly vyhlédla ven, na obchody, které míjeli. Zamračila se.

„Tudy to není.“

Neodpověděl.

„Tudy se tam nejede,“ řekla znova; bylo jí trapné, že si stěžuje, když on byl tak ochotný. „Spletl jste se. Měli jsme uhnout doleva, ne jet rovně.“

„Takhle je to lepší.“

„Není,“ odsekla Kelly podrážděně. „Snad vím, jak se jede ke mně domů.“

Jediná odpověď byla, že přeřadil a zrychlil.

„Hele,“ vykřikla varovně a zapřela se jednou rukou o palubní desku, zdrsnělou nahromaděnou špínou. „Pomalu.“

Auto skákalo po silnici na její vkus trochu moc rychle. Napadlo ji, že ten člověk vypadá nervózně; zamrkala, pokusila se soustředit. Rty měl rozpraskané a každou chvíli si je olízl. I Kelly sama měla pocit, že jí rty vyschly, a musela se držet, aby neudělala totéž. Najednou ji zamrazilo a zničehonic měla úplně čistou hlavu; mlha alkoholu se zvedla a zanechala po sobě strach. Co to provedla? Kolikrát ji matka varovala, aby nevěřila cizím lidem, a ona tady sedí v autě s mužem, kterého vidí poprvé, a jede s ním kdovíkam temnou čtvrtě nocí. Řádí tady vrah, zabíjí mladé ženy, viděla titulek v tátových novinách. Zabil už čtyři holky, jejich těla odhodil a zapálil. Holky jako ona. Policie neměla tušení, kdo vrah je nebo jak ho chytit. Byl pořád na svobodě a lovil zranitelné, osamělé ženy. Dokonce i Kelly, která se o zprávy nikdy moc nezajímala, o něm slyšela. Nebylo pozdě; na ulicích byli pořád ještě lidé, ale Kelly si nikdy nepřipadala tak sama.

„Koukněte, co kdybyste mě vyložil tady? Radši bych šla pěšky, jestli vám to nevadí.“

„Klídek.“

Auto zastavilo na semaforu. Kelly přejela rukou po dveřích a hledala kliku.

„Jsou rozbité,“ podotkl, aniž se na ni podíval. „Dají se otevřít jen zvenčí. Sedte a přestaňte vyvádět.“

„Já chci ven!“ To už ječela a v hlase se ozvala i hysterie, až se řidič ušklíbl.

„Uklidněte se, jo? Zastavím a pustím vás ven, jestli chcete.“ Zahnul do úzké ulice obytných domů, lemované po obou stranách zaparkovanými auty. „Není tu kde parkovat. Podívám se, jak to vypadá támhle.“

„Támhle“ byla ulička, slepá ulička, kam nebylo vidět. Když si to Kelly uvědomila, srdce se jí rozbušilo tak, že jí div nevyletělo z hrudi. Auto zpomalilo a zastavilo.

„Co je? Proč stavíte?“

„Myslel jsem, že chcete vystoupit. Pustím vás ven.“ Zhasl motor, pak světla a všechno pohltila tma. Kelly vedle sebe viděla jen siluetu. Chřípí se jí zachvělo, zachytila vůni máty a znova ten závan benzínu a vzpomněla si na ty holky, které ležely tam, kde je někdo odhodil, jak jejich těla hořela, vzpomněla na novínové titulkové na Paliči. Slyšela, jak se ten člověk pohnul, i když nepoznala, jestli se natahuje po ní, ale bez přemýšlení, aniž si to vůbec uvědomila, se sehnula a vytáhla nůž, který jí dal mladší bratr, ten, co nosil do školy pro případ, že by se dostal do rvačky, ten, který ji celé hodiny tlačil do kotníku, otvírací nůž s úzkou čepelí a nebezpečně ostrou špičkou. Světla nebylo ani tolik, aby se odrazilo od čepelí, když si ho přehodila do levé ruky a zamířila nížko, do té měkké části těla pod žebry, ale nad páskem. Muž neměl vůbec čas zareagovat dřív, než byl nůž v něm a zase venku a znova vjel zpátky do něj, ačkoli tentokrát se ho pokusil chytit; když ho Kelly vytáhla, byl nůž tmavý a mokrý, ten muž kňučel a ona cítila jeho a cítila krev – bylo to jako řeznictví v létě, takový nasládlý, odporný pach...

PEKKA HILTUNEN

Pekka Hiltunen (* 1966) je spisovatel a novinář žijící v Helsinkách. Pracuje jako redaktor v časopise Image. Debutoval románem *Finské pouto*, který je zároveň první z řady knih zasazených do prostředí Londýna. Pekka Hiltunen byl nominován na cenu Helsingin Sanomat Literature Prize za románovou prvotinu a získal ocenění Kaarle Prize 2012. V roce 2010 také obdržel cenu Writing Editor.

Photo © Periti Nisunen WSOY

Finské pouto

Přeložila Barbora Špronglová

Finská grafička Lia žije osaměle v Londýně a jen těžko se seznamuje s novými lidmi. Když však poprvé v životě spatří oběť vraždy a potká okouzující krajanku Mari, její život nabere dramatické obrátky – Mari má výjimečnou schopnost „číst lidi“, vidět v nich víc než ostatní, a proto pracuje v tajemném Studiu na Bankside, které občas bere spravedlnost do vlastních rukou a bojuje proti nebezpečným politikům či mafiánským gangům. Lia spolu s Mari nevěřičně vstupuje do zločinného podsvětí – dokáže včas rozlousknout záhadu, co je Mari zač a proč se s Liou vlastně spřátelila? *Finské pouto* je podmanivě vystavěný psychologický thriller ze současného Londýna. Kniha ve Finsku zaznamenala nebývalý úspěch u odborné i laické veřejnosti. Pekka Hiltunen, původní profesí novinář, získal za tento románový debut v roce 2012 ocenění Vuoden johtolanka za nejlepší kriminální román, cenu Stopa roku od Finské detektivkářské společnosti a od nakladatelství Gummerus cenu za nejúspěšnější knihu roku. *Finské pouto* bylo též nominováno na prestižní cenu deníku Helsingin Sanomat jako debut roku. Kniha si rychle získala pozornost i v zahraničí, v současnosti je krom češtiny překládána do francouzštiny a polštiny.

„Finské pouto je ostrý a napínavý psychologický thriller, který se odvíjí ve velice svižném tempu. Kniha nasazuje v žánru inteligentních thrillerů novou, nadmíru vysokou laťku a ukojí čtenáře jak po stránce myšlenkové, tak po stránce citové.“

– Leena Korsumäki, Finská detektivkářská společnost

Ukázka:

„Timothy, já tvrdím, že o každém člověku lze jen z pouhého vnějšího vzezření a způsobu mluvy zjistit mnohé. Třeba tady Liu neznám, dnes večer jsem ji potkala poprvé. Jsem ale přesvědčená, že kdyby ses mě zeptal na něco z jejího osobního života, dokázala bych odpovědět.“

Společnost ztichla. Muži po sobě pokukovali a Lie se honilo hlavou: *Tahle žena se mi líbí. Má v sobě něco výjimečného.*

„Dobrá,“ řekl Timothy. „Dej mi chvilku, vymyslím otázku.“

Mari se postavila.

„Já jdu na dámy a vy mezitím můžete vymyslet tři otázky. Když na ně nebudu schopná odpovědět, platím další rundu. Když ano, odteď zvete vy mě.“

Na tvářích mužů bylo vidět, jak se jejich opilé mozky snaží dovítit, o co v té podivné hře půjde.

„Sázka přijata,“ řekl Timothy. „Má ta hra nějaká pravidla?“

„Domluvme se, že otázky musí být takové, aby na ně Lia sama znala odpovědi,“ navrhl Mari.

Lia se zasmála.

Když Mari odešla, muži začali horlivě diskutovat.

„Kdes tu ženskou vzala, Lio?“

Tlumenými hlasy se jim podařilo dohodnout se na otázkách. Prozradili Lie, že jejich tématy bude cestování, peníze a sex.

„Takže základní lidské potřeby,“ poznamenal Timothy.

Když se Mari vrátila, u stolu zavládlo napětí. Timothy se postavil.

„Hlavním číslem dnešního večera je: Vše, co jste kdy chtěli vědět o Lie. A první otázka zní... Víme, že ráda cestuje. Jaké je její nejoblíbenější místo v zahraničí?“

Lia se pousmála. Všichni v Levelu věděli, které město navštívila už třikrát. Cestování

bylo jedno z mála osobních témat, o kterých v práci mluvila. Mari ale neměla šanci to správné místo uhadnout.

„Opravdu těžké. Vyroženě zlé. Možných odpovědí je tolik,“ řekla Mari.

Všichni čekali, že nad tím bude dlouho přemýšlet, ale Mari přišla s odpovědí hned.

„Řekla bych, že je to nějaké malé městečko v jižní Francii. Někde v Provence.“

Společnost kolem stolu zírala na Mari jako u vytržení, největší šok to byl ovšem pro Liu.

„To je úplně správně! Jak jsi na to přišla?“ zeptala se Lia.

„Z mnoha drobností,“ vysvětlila Mari. Bylo pravděpodobné, že se Lia zaměřovala na Evropu, plat grafičky by na daleké cesty ani nestačil. Lia řekla během večera několik francouzských slov a vyslovila je s jihofrancouzským přízvukem. Její kůže byla světlá, což napovídalo, že se na dovolenou nejezdila opalovat. Během večera navíc mluvila o svých zálibách v dobrém víně, jídle a kultuře.

„A ještě spousta dalších podobných maličkostí mi napověděla. Co je to za město, Lio?“

„Carpentras. V Provence.“

„Dobrý odhad,“ čekl Timothy. „Obdivuhodná dedukce. Anebo náhoda.“

To nemůže být jen náhoda, pomyslela si Lia.

Timothy přednesl další otázku: „Odpověď na tuto otázku neznáme ani my. Jakou nejhodnotnější věc Lia vlastní?“

„Tohle by mělo být snadné,“ odpověděla Mari. „Opravdu hodnotných věcí obvykle moc nebývá. Musím to ale promyslet.“

Všichni potichu čekali.

Hloupé, přemýšlela Lia. *Tohle nemůže uhadnout. I pro mě samotnou by bylo těžké říct, jakou nejhodnotnější věc vlastním.*

„Lia by mohla mít nějaké dědictví. Já se vsadím, že nejhodnotnější věcí, kterou vlastní, jsou akcie,“ řekla Mari.

MIROSLAV ČERNÝ

Poselství prachu

Mýty Šošonů

Ilustrovala Petra Stibitzová

Publikace *Poselství prachu* přináší antologii vyprávění domorodých kmenů z Velké pánve, tj. etnik tradičně obývajících teritoria dnešních amerických států Utah a Nevada. V českém jazyce jde o první ucelený a komentovaný soubor severoamerické indiánské slovesnosti, který se věnuje jiné kulturní oblasti než indiánům z Plání. Pozornost zaměřuje především na kmen západních Šošonů, jejichž mytologické a jiné příběhy zasazuje do historického, lingvistického a kulturního kontextu.

Ukázka:

Jak se kojot učil létat

Kojot měl chýši ve Slaném údolí a žil v ní sám. Rozhodl se, že si uplete košík, a tak šel natrhat vrbové proutí. Trhal ho několik dní. Když měl proutí dost, zaslechl nějaký zvuk, ale nevěděl, odkud se vzal. „Co to jen bylo za zvuk?“ pomyslel si. Všude kolem kojota poletovaly zelené masařky. Mouchy bzučely tak hlasitě, že se zvuk ztrácel. Kojot masařky zabil. Když byly všechny mrtvé, rozpoznal ve zvuku něčí zpívání. Kojot se dal do zpěvu a do tance a v náručí si nesl vrbové proutí na košík. „Možná se stanu šamanem,“ řekl si.

Když si tak tančil, zaslechl, jak se mu někdo směje. Koukl nahoru a uviděl tam husy. „Co tam nahoře, sestřičky, děláte?“ zeptal se. „Letíme se najíst vajec,“ odpověděly. „Asi se přidám,“ řekl kojot. Zahodil proutí a běžel stejným směrem jako husy. Po

chvilí husy slétly na zem a čekaly na kojota. „Měly bychom mu dát nějaké peří,“ řekly si. Když je kojot doběhl, každá mu dala po jednom brku. Potom ukázaly na horu v dáli a řekly: „Kolem té hory se proleť a vyzkoušej si peří.“ Kojot si nasadil peří a s pokřikem *wo wo wo* odlétl. Husy řekly kojotovi, aby přistál na vrcholu jedné hory a otočil se k nim čelem. Kojot na ně ovšem vystrčil zadek, čímž si husy rozhněval.

Kojot slezl z hory a zpátky k husám se vrátil pěšky. Ty ho ve vzteku zabily. Rozbily mu hlavu kamenem. Pak odletěly k východu.

VILMA KADLEČKOVÁ

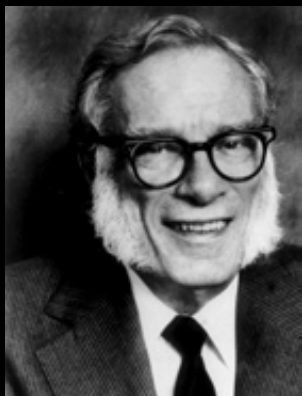
Vilma Kadlečková (* 1971) je autorka cyklu *Legenda o argenitu*. Její knihy na rozhraní sci-fi a fantasy mapují budoucí historii Země a hvězdných impérií a sledují osudy lidí, do jejichž života zasáhne argenit – pozůstatek dávných netechnických civilizací a zdroj psychotronické energie. Absolvovala střední ekonomickou školu a obor vědecké informace a knihovnictví na Filozofické fakultě Karlovy univerzity. Pracuje jako redaktorka.

Mycelium

Mycelium je románová série, odehrávající se v polovině třetího tisíciletí ve Sluneční soustavě. Po propuknutí skandálu s kolonisty, které pozemská vláda nechala bez pomoci na nehostinné D-alfě Centauri, je budoucnost Rady pro výzkum vesmíru nejistá. Lucas Hildebrandt, jednatel Rady, vidí jediné řešení: spojit se s Aš~šadem, člověkem, který přiletěl na D-alfu z vesmíru a svým odhalením celý skandál vyvolal. Planeta Össe. Kult vesmírných lodí. Krvavé náboženství, které vyžaduje lidské oběti. Fanatická víra, ocelové sochy Hmyzího boha, davové šílenství. Spory intravenózních hub.

„Nejdůležitější věci se odehrávají vskrytu.“ Tak začíná román *Jantarové oči*, první díl série *Mycelium*.

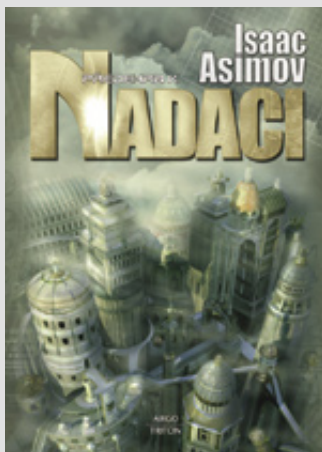
ISAAC ASIMOV

(1920–1992) byl jedním z nejplodnějších a nejslavnějších mistrů žánru science fiction. Jeho nejznámějším dílem jsou tzv. dějiny budoucnosti, skládající se ze dvou proslulých cyklů – *Robotů* a *Nadace* (za ten druhý získal roku 1966 cenu Hugo). Mezi jeho nejlepší romány patří *Konec věčnosti* a *Ani sami bohové*. Nepominutelná je také jeho povídková tvorba, zejména dvaatřicet povídek, v nichž formuloval známé tři zákony robotiky. Roku 1986 mu byla udělena Nebula pro „Velmistra žánru“. Svůj bohatý život popsal ve třech autobiografiích. Isaac Asimov bezesporu byl a stále ještě je gigantem světové SF a svým dalekosáhlým vlivem mimo žánr pomáhal fantastice se začlenit do hlavního proudu literatury.

Předehra k nadaci

Přeložila Daniela Orlando

Odvážné líčení budoucnosti lidstva uvozující jedno z největších mistrovských děl vědeckofantastické literatury, jímž je cyklus románů o Nadaci z pera Isaaka Asimova. Jde o dílo dosud nepřekonané co do jedinečného skloubení nepřetržité akce, smělých myšlenek i propracovanosti, které mapuje boj statečné skupiny lidí o záchranu civilizace před nezadržitelným přílivem temnoty a násilí – a to vše začíná příběhem jednoho mimořádného muže. Píše se rok 12 020 E. G. a císař Kleon I. neklidně poposedává na říšském trůnu v Trantoru. Zde ve slavném, mnoha kupolemi zaklenutém hlavním městě galaktické Říše vytvořilo čtyřicet miliard lidí nepředstavitelně technicky i kulturně rozvinutou civilizaci. Kleon však ví, že někteří lidé usilují o jeho pád – ti, které by dal zničit, kdyby uměl předvídat budoucnost. Hari Seldon přijel na Trantor zveřejnit pojednání o psychohistorii, své pozoruhodné predikční teorii. Mladý mimosvětový matematik však ještě netuší, že už zpečetil osud svůj i celého lidstva. Hari je totiž obdařen prorockými schopnostmi, které z něj činí nejhledanějšího muže Říše... muže disponujícího klíčem k budoucnosti – apokalyptické moci, která bude už navždy známa pod názvem Nadace.

MIKE RESNICK

Americký autor science fiction (* 1942), publikuje od konce padesátých let, ačkoli do fantastického žánru vstoupil až v polovině let šedesátých. Zpočátku si udržoval vskutku značnou tvůrčí potenci uvnitř i mimo fantastiku, své žánrové práce začal následně propojovat do osobité vize historie budoucnosti, v níž se odráží láska k legendám Divokého západu. Lovecké výpravy do Afriky ho stejně často inspirovaly ke zpracování témat úzce souvisejících s černým kontinentem. Z množství sci-fi románů jmenujme dodnes oblíbený titul *Santiago: Mýtus daleké budoucnosti* (1986), jenž sleduje pátrání galaktického lovce odměn po nepolapitelném zločinci. Řadu ocenění získal za cyklus kratších prací následně spojených v knize *Kirinyaga – Bajka o utopii* (1998), kde se potomci domorodého afrického kmene Kikujů snaží vytvořit vesmírnou utopii, v níž budou žít dle zvyklostí svých předků nezkažených západní civilizací. Dnes je Mike Resnick stále plodným a oblíbeným spisovatelem, jenž mísí čistě zábavné příběhy se závažnějšími tématy, která se objevují zejména v jeho povídkové tvorbě.

Santiago

Přeložil Pavel Medek

Říká se, že jeho otcem byla kometa a matkou kosmický vítr, že žongluje planetami, jako by to byla pouhá peříčka, a zápasí s černými dírami jen tak pro radost a lepší chuť k jídlu. Říká se, že jeho oči planou zářivěji než nova a že pouhým výkřikem dokáže srovnat se zemí horský masiv. Říkají mu Santiago. Dodnes oblíbený román známého a prestižními cenami ověřeného amerického autora science fiction Mika Resnicka neztratil ode dne svého vzniku pranic na své svěžesti a atraktivitě. Čtivá směs westernu a dobrodružných vědeckofantastických příběhů nás zavádí do předaleké budoucnosti na hranici lidmi osídleného vesmíru, kde se stále ještě prohánějí tajemní padouši a jim v patách kráčejí talentovaní lovci skalpů, kde jsou ženy nejen krásné, ale i smrtelně nebezpečné, a kde je zákon tvořen těmi, kdo umějí lépe a rychleji zabít druhé...

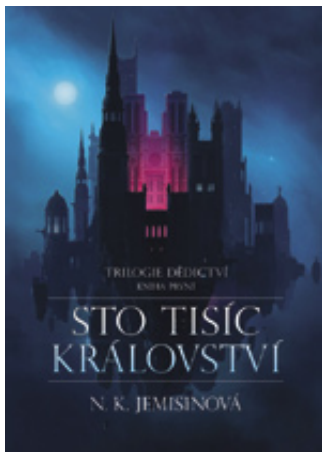
N. K. JEMISINOVÁ

N. K. Jemisinová (1972) vystudovala psychologii a výchovné poradenství se zaměřením na mládež, dnes je spisovatelkou z povolání a politickou blogerkou. Žije v New Yorku a za svůj autorský vzor považuje Octavii E. Butlerovou. Píše od deseti let, první povídku publikovala v roce 2004. Úspěch zaznamenala zejména fantasy trilogie *Dědictví*, jejíž první část *Sto tisíc království* získala v roce 2011 cenu Locus za nejlepší prvotinu a byla nominována i na Huga a Nebulu. Pokračování vyšla pod názvy *The Broken Kingdoms* a *The Kingdom of God*.*

Sto tisíc království

Přeložila Jana Rečková

Yeine Darr je vyvrženec z barbarského severu. Ale když její matka za záhadných okolností zemře, je dívka povolána do velkolepého města zvaného Nebe. Tam ke svému ohromení zjistí, že je jmenována dědičkou krále. Ovšem trůn Sta tisíce království nelze získat snadno. Yeine se náhle ocitne ve středu nemilosrdného boje o moc a je postavena proti příbuzným, o jejichž existenci do té doby netušila. Bojuje o svůj život a přitom je čím dál hlouběji vtahována do tajemství halícího matčinu smrt a do krvavé historie vládařské rodiny, již se nečekaně stala součástí. Osud světa visí na vlásku a Yeine zjišťuje, jaké nebezpečí představuje láska a nenávist a bohové a smrtelníci, pokud se neoddělitelně propletou. Románový debut mladé afroamerické autorky se okamžitě dočkal bouřlivého přijetí ze strany žánrové kritiky i čtenářů. Autorka za něj získala cenu Locus a bezpočet nominací včetně těch na ceny Hugo, Nebula a World Fantasy Award.

Podmanivý svět bohů a smrtelníků ovládaný mocichtivou rodinou nyní mohou objevovat také čeští čtenáři fantastiky.

Ukázka:

Kdysi bývali tři bohové. Ten, na němž záležel, zabil jednoho z těch, na nichž nezáležel, a druhého uvrhl do pekelného vězení. Stěny tohoto vězení byly krev a kosti; zamřížovaná okna oči; trest zahrnoval spánek, bolest, hlad a všechny ostatní neustávající potřeby smrtelného těla. Potom tento tvor, lapený v hmotné nádobě, byl dán do úschovy Arameriům spolu se svými třemi božskými dětmi. Po hrůze vtělení, jaký rozdíl pro ně ještě mohlo znamenat otroctví?

Jako malá jsem se od Itempasových kněží dozvěděla, že tento padlý bůh představoval čiré zlo. V dobách Tří jeho následovníci patřili k temnému barbarskému kultu, jenž si liboval v divokých půlnočních orgiích a uctíval šílenství jako svátost. Kdyby ve válce bohů zvítězil právě on, odřikávali kněží s navyklou hrůzou, smrtelníci by už patrně neexistovali.

„Takže buď hodná,“ dodávali, „jinak si tě Pán Noci odvede.“

* * *

Prchala jsem před Pánem Noci chodbami plnými světla. Jakási vlastnost hmoty, z níž Nebe postavili, vydávala vlastní měkkou, bílou záři i teď, po západu slunce. Dvacet kroků za mnou se hnál bůh temnoty a chaosu. Jedinkrát jsem se odvážila krátce ohlédnout a viděla jsem jemný svit chodby mizet ve chřtánu takové černi, že pouhý pohled na ni bolel. Víckrát už jsem to nezkoušela.

Nemohla jsem běžet přímo. Zatím mě zachránil jedině překotný start a skutečnost, že netvor za mnou zřejmě nebyl s to pohybovat se rychleji než krokem smrtelníka. Třeba si ten bůh někde uvnitř vši své temnoty uchovával vlastnosti smrtelníka; ale i tak měl delší nohy než já.

Proto jsem zatáčela téměř na každé křižovatce, vrážela jsem při brzdění do stěn a znovu jsem se od nich odrážela. Líčím to, jako by moje vrážení do stěn bylo záměrné; nebylo. Kdybych si v té hrůze dokázala uchovat špetku rozumu, měla bych aspoň obecně ponětí o směru, kudy se řítím, jenomže já se úplně ztratila.

Naštěstí mi tam, kde rozum selhal, posloužila slepá hrůza.

„Když zemřela moje matka, pozvali mě do Nebe. To je králové město a já se podle všeho stala jeho dědičkou. Je vám jasné, že v tu chvíli se Nebe proměnilo v peklo a já mám teď co do činění s vlivnými příbuznými, o kterých jsem ještě do včera nevěděla, že existují! Tahle hra se mi vůbec nelíbí!“

STUART E. HAMPLE

Stuart E. Hample (1926–2010) byl kreslíř a autor dětských knih. Série *V kůži Woodyho Allena* patří k jeho neslavnějším dílům. Woody Allen při tvorbě stripu s Hamplem spolupracoval a do svého filmu *Annie Hallová* z roku 1977 zařadil animovanou sekvenci v Hamplově stylu. Hamplova sbírka kreseb a nonsensových básniček *The Silly Book* z roku 1961 se zařadila ke klasice dětské literatury a byla opětovně vydána roku 2004. Velkého ohlasu a muzikálového zpracování se dostalo knize *Děti píší bohu*, jejímž byl Hample spoluautorem a kterou znají i čeští čtenáři.

V kůži Woodyho Allena

Přeložil Viktor Janiš

Ilustroval Stuart Hample

V kůži Woodyho Allena je přesně to, co název slibuje: komiksový strip ze života neurotika, ironika, notorického hledače smyslu života, který nachází jen pochybnosti, věčně neúspěšného sukničkáře a vtipného filozofa, který je na psychoterapeutově lenošce pečený vařený. Stripy, jejichž autorem je karikaturista Stuart Hample, vycházely denně v letech 1976 až 1984 ve 460 novinách a stávající výbor představuje 220 nejlepších z nich, spolu s autorovou obsáhlou předmluvou, která nám nechává nahlédnout do méně známé kapitoly Woodyho života i do zákulisí komiksové novinové tvorby.

LEWIS CARROLL

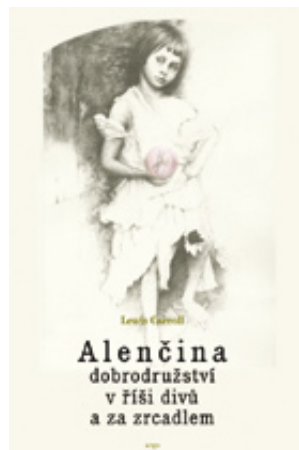
Lewis Carroll (27. 1 1832–14. 1 1898) byl britský spisovatel viktoriánského období, fotograf a matematik. Svou schopností hrát si se slovy, logikou a fantazií dokázal upoutat široké spektrum čtenářů. Jeho díla, označovaná jako nonsensová literatura, jsou dodnes populární a ovlivnila nejen dětskou literaturu, ale i řadu spisovatelů, surrealistů či vědců.

Alenčina dobrodružství v říši divů a za zrcadlem

Přeložil Jaroslav Císař

Ilustrovala Jitka Boková

Souborné vydání dvou světově proslulých příběhů *Alenčina dobrodružství v říši divů* a *Za zrcadlem a co tam Alenka našla*. První z obou knih vyšla v roce 1865, druhá o sedm let později, tedy téměř před 150 lety, a přesto stále znovu okouzluje velké i malé čtenáře. Alenka, která se vydá za oblečeným králíkem jeho norou do podivuhodné říše plné zvláštních bytostí a později prostoupí zrcadlem do ukvapeného světa naruby, znovu a znovu budí ve výtvarnících i filmařích chuť zobrazit po svém představy, které v nich vyvolává. V našem bohatě ilustrovaném vydání se čtenáři setkají s křehkými a zároveň bujnými ilustracemi pražské výtvarnice Jitky Bokové – její obrazy fantazijní svět L. Carrolle skvěle doplňují.

Kolektiv autorů

Kašpárek v rohlíku

Ilustrace Matěj Němeček a Lukáš Urbánek

Kašpárek v rohlíku je společný hudebně-kabaretní projekt party známých hudebníků (M. Caise, Mardiho, L. Dusilové, B. Šrůmové, D. Kollera, T. Graves aj.), který má početnou skupinu fanoušků napříč generacemi. Velká kašpárkovská ilustrovaná kniha přináší písňové texty a notové zápisy ze všech dosud vydaných alb a singlů. Propojují je intermezza ze života Kašpárka od jeho narození až po založení kapely a její vstup na Olymp české národní zábavy! A samozřejmě nebude chybět ani spousta komiksů a ilustrací Matěje Němečka i Lukáše Urbánka včetně řady hustých vychytávek.

Čůrej!

Čůrej sem a čůrej tam
Čůrej jako velkej pán
Vestoje i za běhu
Žlutý srdce do sněhu
Každej se rád vyčůrá
Zadara i za bůra

A čůrej sem, sem, sem
Čůrej dovnitř, čůrej ven
Řekni si, kam čůrat mám
Já se ti tam vyčůrá
Ať seš s partou nebo sám
Čůrej sem a čůrej tam

DANIIL CHARMS

Cirkus Abrafak

Přeložil Ondřej Mrázek

Ilustrovala Michaela Kukovičová

Neuvěřitelné příhody lišek, zajíců, kohoutů, tygrů, psů, koček a cvičeného žraloka, ale také příběhy kluků a holek plné kouzel, legrácek, překvapivých zvrátů, náhlých zmizení a vůbec všemožných rošťačin, šibalství a zázraků přináší knížka poezie, pohádek a návrh jedné divadelní hry ruského absurdního básníka, spisovatele a dramatika Daniila Charmsa.

Texty, z nichž naprostá většina vychází v českém překladu vůbec poprvé, byly publikovány ve 20. a 30. letech 20. století v petrohradských dětských časopisech Ježek a Čížek a na rozdíl od autorovy tvorby věnované dospělým, která byla v sovětském Rusku zakázána, se staly nesmírně populární a vyšly v mnoha reedicích. Hříčky a příběhy, rozdováděné i groteskní, jsou původně určeny dětem, autor v nich však nezapře příklon k absurdnímu, fantazijnímu a snovému vidění světa a nebrání se ani černému humoru, takže se u nich pobaví i rodiče.

Kniha je rozdělena do tří částí: první tvoří poezie, druhou drobné prózy a několik rozsahem nevelkých příběhů na pokračování. Závěrečnou část tvoří scénář původní hry pro petrohradské loutkové divadlo o ztřeštěném cirkuse, cvičeném žralokovi a veliké potopě s názvem *Cirkus Abrafak*. Kniha je vesele a pestře zkrášlena obrázky Michaely Kukovičové.

Pro čtenáře od 6 let.

DAVID WALLIAMS

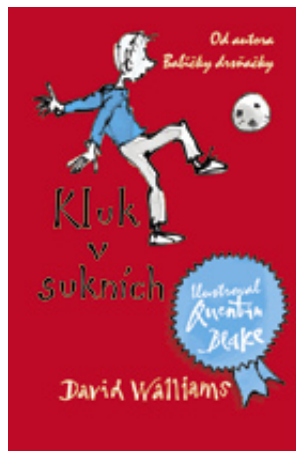
*David Walliams je britský herec a scenárista, spoluvůrce populární komediální série **Little Britain** (Malá Velká Británie), za kterou se svým kolegou Mattem Lucasem obdržel tři ceny BAFTA a British Comedy Award. V roce 2008 napsal svou první knihu pro děti. Literární kritici jej dnes označují za nového Roalda Dahla. Jeho vyprávěčsky brilantní příběhy s překvapivou pointou a černým humorem dávají tomuto označení za pravdu.*

Další dvě třesknutě zábavné i dojemné knížky britského herce, scenáristy a spisovatele Davida Walliamse, autora bestsellerů *Babička drsňačka* a *Pan Smraďoch*.

Kluk v sukních

Přeložila Veronika Volhejnová

Denis vášnivě miluje fotbal, stejně jako jeho táta a brácha. Jeho další záliba je ale terčem posměchu. A jak by taky ne, vždyť Denisovi učaroval svět přehlídkových mol a módních časopisů a rád se obléká do ženských šatů. Možná je to proto, že mu tolik chybí máma, která od rodiny před lety odešla, a že tolik touží po její něžné ženskosti. Když se pak seznámí s Lízou, která má pro jeho zvláštní zálibu pochopení, Denisův život se rázem změní. Líza totiž dostane pěkně ztřeštěný nápad...

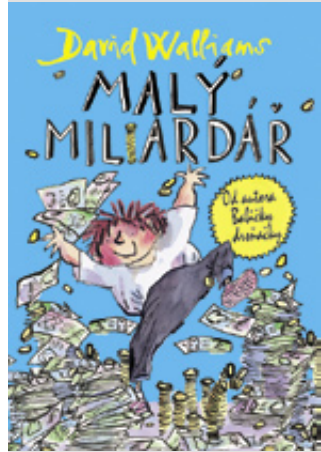

Malý miliardář

Přeložila Veronika Volhejnová

Joe je boháč, přesně řečeno nejbohatší dvanáctiletý kluk v celé Británii. Má všechno, nač si vzpomene: vůz formule 1, kino, pět set párů sportovních bot, orangutana jako sluhu. A přece mu něco důležitého chybí: kamarád... Poprosí proto tátu, aby směl chodit (světe, div se!) do docela obyčejné školy, inkognito! Tím rozpoutá sérii bláznivých situací a neuvěřitelných trapasů, na jejímž konci Joe zjišťuje, že peníze a bohatství ke štěstí nestačí.

David Walliams vypráví o věcech, které jsou k pláči, tak brilantně a s takovou dávkou skvělého humoru, že budete plakat smíchy.

Již vyšlo:

*Babička drsňačka,
Pan Smradloch*

FREDRIK BROUNÉUS

Fredrik Brounéus je švédský spisovatel, vystudoval farmacii a žurnalistiku. Pracoval pro největší švédské noviny a pro Rádio Švédsko. Nyní působí na univerzitě v Otagu, kde zkoumá možnosti komunikace s veřejností ohledně vedlejších účinků medikace.

Maják, mnich a mrtvý dědeček je jeho první kniha publikovaná v angličtině.

Dočkala se příznivého ohlasu u kritiky a autorův styl je přirovnáván k Douglasu Adamsovi, Robertu Rankinovi či Terryemu Pratchettovi. V současnosti žije s rodinou na Novém Zélandu, kde dokončuje novou knihu.

Maják, mnich a mrtvý dědeček

Přeložila Pavla Paseková

George Larkson je obyčejný kluk na Novém Zélandu: sní o tom, že se stane rockovou hvězdou, tajně miluje svoji spolužačku a ve škole se k smrti nudí. Jeho život se však obrátí v naprostý chaos, když ho jednou v noci navštíví jeho mrtvý dědeček. Vzápětí mu začnou předávat tajuplné zprávy pavouci a k završení všeho se ráno ve dveřích objeví neznámý tibetský mnich s životně důležitým úkolem: George je jediný, kdo může zachránit lidstvo a celý svět před zkázou – záhadný reinkarnační maják nesmí padnout do zločinných rukou...

Přestože román zkoumá vážná témata, jako je smrt, reinkarnace, ekologické hrozby, přelidnění a otázka svobodné vůle, činí tak osvěžujícím způsobem: kombinuje fantasy, science fiction, dobrodružno a komično, překypuje svižnou akcí, energickými dialogy a okamžiky, kdy budete doslova vybuchovat smíchy. Ideální čtení pro prořemýšlivé dospívající i jejich rodiče.

LOIS LOWRYOVÁ

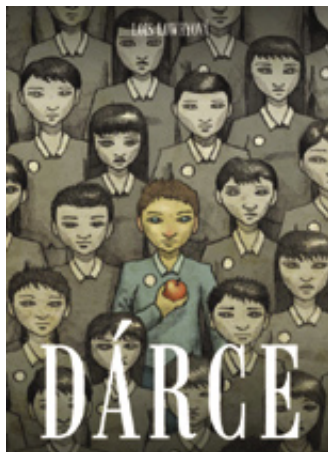
Dárce

Přeložila Dominika Křestanová

Cenami ověřená kniha americké autorky je vizí ideální společnosti, pod jejímž povrchem se ale skrývá krutá pravda. Dvanáctiletý Jonas žije ve světě, v němž neexistují války, zločiny, strach ani bolest. Všechno je dokonale organizované, nikdo si kvůli ničemu nemusí dělat starosti, dokonce i povolání dostane každý přiděleno. Jonas se má stát „příjemcem paměti“, uctívaným strážcem vzpomínek. Podrobuje se výcviku, při němž mu dosavadní příjemce paměti předává to, co nikdo jiný nesmí vědět ani cítit – vzpomínky a zkušenosti předchozích generací, dozvídá se o bolesti a utrpení, ale i o kráse, lásce a přátelství a začíná chápat, že jeho společenství žije v dostatku a bezpečí za cenu totální absence citů a možnosti volby. A s tímhle vědomím, s poznáním těchto hodnot už nedokáže žít jako dřív...

Kniha mimo jiné získala jednu ze dvou nejprestižnějších amerických cen za literaturu pro děti, Newbery Medal za rok 1994.

Umně vystavěný příběh a jeho uvěřitelní protagonisté nadlouho utkví ve vaší paměti.

„Silný a provokativní román.“

– The New York Times

Ukázka:

Potlesk začal utíchat a Jonas se chystal, že až předsedkyně vezme do ruky novou složku a vyvolá další novou Dvanáctku, vyjde na pódium on. Když teď byl na řadě, cítil se najednou klidný. Zhluboka se nadechl a přihladil si rukou vlasy.

„Dvacet,“ zaznělo zřetelně. „Pierre.“

Ona mě přeskočila! Jonas zůstal jako přimrazený. Nepřeslechl se snad? Ne. V davu

to zašumělo a jemu bylo jasné, že nikomu ve společenství neušlo, že předsedkyně přešla z Osmnáctky rovnou ke Dvacítce a jedno číslo vynechala. Pierre se po jeho pravici překvapeně zvedl a vykročil k pódiu.

Spletla se. Ona udělala chybu. Ale už když ho to napadlo, dobře věděl, že to není pravda. Předsedkyně Rady starších nedělá chyby. A už vůbec ne na obřadu Dvanáctek.

MAGGIE STIEFVATEROVÁ

Maggie Stiefvaterová (* 1981) žije se svým mužem, dvěma dětmi, dvěma neurotickými psy a jednou nepřítelnou kočkou ve Virginii, a jak sama uvádí, vedou tam divoký život hipíků. Je vášnivou čtenářkou, miluje stará auta, hraje na spoustu nástrojů, kreslí a píše knihy. Literárně debutovala v roce 2008 románem *Lament: The Faerie Queen's Deception*, jeho pokračování vyšlo o rok později pod názvem *Ballad: A Gathering of Faerie*. Ve stejném roce slavila ohromný úspěch s románem *Shiver* (česky *Mrazení*, 2010). Volné pokračování s názvem *Linger* (*Váhání*) se k čtenářům dostalo o dva roky později a příběh uzavřela kniha *Forever* (*Splynutí*). Celá trilogie slavila ohromný úspěch nejen v USA, ale také u nás, kde se stala jedničkou žánru fantasy romance.

Photo © Kate Hummel

Ve znamení Štíra

Přeložila Lucie Simerová

Maggie Stiefvaterová vystavěla svůj nový román na skotské, irské a manské mytologii: kolem báje o rychlých, nádherných, ale nebezpečných koních, kteří jednou za rok vystupují z moře a napadají dobytek i lidi, rozehrála příběh dvou mladých lidí na drsném, nehostinném ostrově uprostřed oceánu. Kate i Sean se musí protloukat nelehkým životem sami, bez rodičů. Oběma by jejich situaci pomohla vyřešit odměna za vítězství v tradičním dostihu na bájných koních. Jenže závod je velmi nebezpečný a nejednou končí smrtí jezdce. V průběhu příprav se Kate a Sean sbližují a odhodlaně jdou za svým cílem. Netuší však, co všechno je čeká.

Již vyšlo:

*Mrazení,
Váhání,
Splynutí*

O d b o r n á l i t e r a t u r a

HA-JOON CHANG

23 věcí, které vám neřeknou o kapitalismu

Přeložila Markéta Hoffmeisterová

Téma bestselleru mladého amerického ekonoma je jasně dáno titulem. Autor pojmenuje určitý rys současného ekonomického systému, který je podle něj zamlčován či zkreslován, a pak své tvrzení čtivou formou doloží. Jedna z prvních jeho tezí o obsahu a zaměření knihy vypovídá více než výmluvně: „Nic takového jako volný trh neexistuje.“ Autor však není zastáncem nějaké socialistické revoluce a přechodu ke komunismu – spíše se snaží revidovat stokrát omílané pravdy a poukázat na možné modifikace striktního „laissez-faire“.

LEONARD MLODINOW

Neviditelný vliv

Přeložil Jan Klíma

Autor knih *Feynmanova duha* či *Život je jen náhoda*, spolupracovník Stephena Hawkinga, ve své nové knize zkoumá, jak naše vnímání a prožívání světa ovlivňují nevědomé pochody – jak například často mylně hodnotíme vztahy ve vlastní rodině, vztahy s přáteli či spolupracovníky nebo si nesprávně pamatujeme důležité události. Ať už jde o podporu věnovanou politikovi či spropitné servírce – všechny naše úsudky, veškeré naše vnímání funguje na dvou úrovních: vědomé a nevědomé. Během posledních dvaceti let vyvinuli badatelé řadu nástrojů, jak nevědomé pochody zkoumat. Mlodinow provádí čtenáře tímto relativně novým vědním oborem a díky jeho vtipu a schopnosti názorného výkladu se mu daří ukázat složitost lidské mysli a jejího fungování; a současně i proměnit naše nazírání na sebe sama i na okolní svět.

IAN STEWART

Kabinet matematických kuriozit profesora Stewarta

Přeložil Luboš Pick

Nudila vás ve škole matematika? Protože byla nudná! Ian Stewart, jeden z nejznámějších žijících matematiků, si kvůli tomu ve čtrnácti začal vést matematický zápisník. Snášel do něj vše poutavé a zábavné o matematice, co našel, ale co se nevyužívalo. Nakonec zaplnil šest sešitů – a právě z nich vybral příklady do této knihy. Objevte i vy báječnou celoživotní sbírku her, hádanek, příběhů, vtipů a perliček, podivných prvků matematické kultury, módních výrazů, karetních triků a návodů. Třeba jak dostat třetí z koktejlové sklenice nebo jak si vydělat peníze důkazem zřejmého – a co jsou Velká Fermatova věta, Poincarého domněnka, teorie chaosu, fraktály, Penroseovy dlaždice a skutečný důvod, proč nelze dělit nulou.

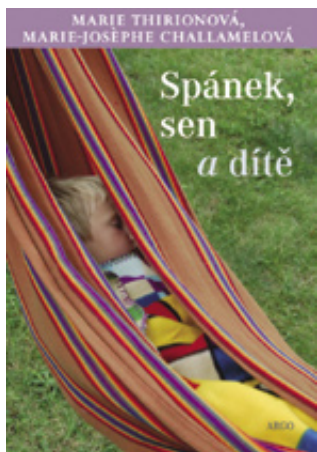

BRIAN COX A JEFF FORSHAW

Proč platí $E=mc^2$?

Přeložil Martin Žofka

Všichni tuto rovnici někdy viděli. Všichni znají i jejího autora. Málokdo však ví, co znamená. A ještě méně lidí chápe, jak k ní od základních fyzikálních principů dojít. Cílem této knihy je rozšířit právě tuto poslední skupinu. Text nás provází od základů klasické mechaniky a intuitivních fyzikálních a geometrických pojmů, přes teorii elektromagnetického pole, speciální a obecnou relativitu, až po standardní model částicové fyziky. Abychom pochopili obsah ústřední rovnice, musíme totiž porozumět významu jednotlivých výrazů, které v ní vystupují. Musíme vědět, co je energie, co je hmotnost a kde se bere a proč je c zrovna rychlostí světla. To vše nám kniha přístupnou formou přiblíží, současně se však autoři nezaleknou ani matematických rovnic. Zároveň ukazují čtenářům, jak se fyzikové dívají na svět.

MARIE-JOSEPHE CHALLAMELOVÁ, MARIE THIRIONOVÁ

Spánek, sen a dítě

Přeložil Tomáš Havel

Některé děti se naučí bez velké námahy spát dostatečně a v přirozeném rytmu záhy. Ale mnoho unavených rodičů, jejichž děti z různých důvodů – nebo i zdánlivě bezdůvodně – nemohou po dlouhé týdny, měsíce, a někdy i roky spát, potřebuje podat pomocnou ruku. Autorky, obě pediatričky (jedna z nich je zároveň specialista v oblasti spánku), v této vstřícné a pro mnohé uklidňující knize odpovídají na otázky, které rodiče nespávých dětí často kladou.

ROBERT SEARS

Kniha o očkování

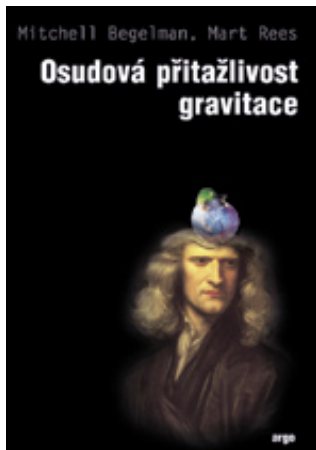
Přeložil Tomáš Hakr

Kniha, jež vám pomůže při těžkém rozhodování, proti kterým nemocem a kdy nechat očkovat své dítě. Najdete v ní informace o průběhu, rizicích a četnosti výskytu jednotlivých nemocí, proti nimž existuje očkování, o složení vakcín a jejich možných vedlejších účincích. Jsou v ní rozebrány možné souvislosti očkování a autismu a kontroverzní otázky týkající se výzkumu bezpečnosti vakcín. Kniha se týká jak očkování, která jsou povinná, tak očkování nepovinných, a pro ty, kterým nevyhovuje obvyklý očkovací kalendář, jsou v knize uvedeny návrhy alternativních kalendářů. Pro české vydání autor knihu upravil a zohlednil situaci v České republice.

MITCHELL BEGELMAN, MARTIN REES

Osudová přitažlivost gravitace

Přeložil Pavel Paloncý

Gravitace je v našem vesmíru dominantní silou. Rees a Begelman, oba renomovaní astrofyzikové, gravitaci zkoumají tam, kde je nekonečně silná: v černých dírách. Černé díry jsou ohromující objekty, které mají hmotnost miliard Sluncí, ale pozorovat je můžeme jen prostřednictvím mohutného přitažlivého působení, které pohlcuje vše, co se ocitne v jejich blízkosti. Osudová přitažlivost gravitace popisuje, jak byly tyto nesmírně hmotné, ale neviditelné objekty objeveny a co nám jejich existence říká o vývoji vesmíru. Knihu doplňuje množství názorných ilustrací a fotografií.

„Martin Rees a Mitchell Begelman jsou v současnosti patrně největší autority v oboru astrofyziky černých děr.“

– Stephen Hawking

MISHA GLENNY

Temný trh

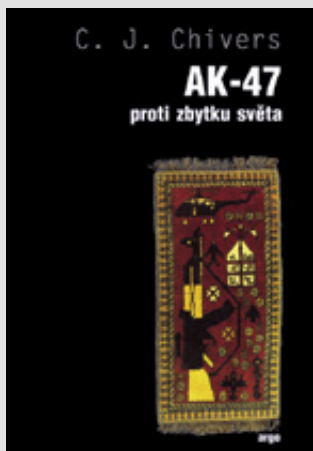
Kyberzločdři, kyberpolicisté a vy

Přeložil Oldřich Klimánek

Internet změnil fungování celé společnosti, a to včetně zločinu. Vedl ke vzniku zcela nových forem takzvané kybernetické kriminality. Kniha *Temný trh* popisuje vývoj obrovského byznysu, jehož nejběžnější formou je obchodování s kradenými údaji o platebních kartách a jejich využívání, zahrnuje však i podvody s elektronickým bankovníctvím a všechny kriminální aktivity umožněné průniky do datových i mobilních sítí včetně průlomů do mezibankovní komunikace. Při tomto spektru aktivit pak nikoho neudiví, že tajemní hackeři a crackeři z bezpečí svých zešeřelých pracoven kradmo stahují z účtů každého z nás částky, jež jsou dohromady mnohem větší, než kolik utrží kolumbijská narkomafie. Nikdy nevíte, kdo sedí u počítače proti vám, kým je ve skutečném životě a jakou identitu jen předstírá. Takový je *Temný trh*...

Již vyšlo:

McMafie

C. J. CHIVERS

AK-47 proti zbytku světa

Přeložil Dalibor Výborný

Autor předkládá historii vývoje a výroby automatických zbraní od Gatlingova kulometu přes neblaze proslulé AK-47 a M-16 až po moderní typy. Postupuje historicky, všímá si použití samopalů Kalašnikov (který v oblasti automatických zbraní stále naprosto dominuje) ve Vietnamu i v Afghánistánu, v Irsku i v Iráku, a objasňuje jejich roli v dnešním terorismu. Popisuje jak masové rozšíření automatických zbraní a industrializaci zabíjení, tak účinky, jaké mají projektily na lidské tělo. Hovoří také o podnikatelském aspektu, o rozpadu sovětského bloku a následném uvolnění obrovského množství automatických zbraní do oběhu.

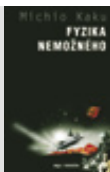
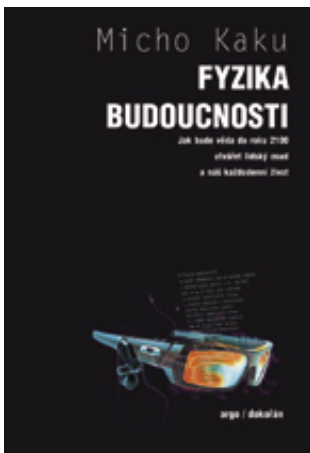
Za mezinárodní zpravodajství z Afghánistánu a Pákistánu obdržel C. J. Chivers v roce 2009 Pulitzerovu cenu.

MICHIO KAKU

Fyzika budoucnosti

Přeložil Petr Liebl

Autor ve své knize do značné míry navazuje na svůj starší titul *Fyzika nemožného*. V ní zkoumal, kam fyzikální výzkum a jeho aplikace ještě mohou dospět, než narazí na hranice lidských možností či na přírodní zákony. Ve *Fyzice budoucnosti* podrobněji promýšlí ony uskutečnitelné možnosti v různých oblastech: píše o budoucnosti počítačů, umělé inteligence, nanotechnologie, využívání energetických zdrojů, cestování do vesmíru i o budoucnosti civilizace jako takové.

Již vyšlo:

Einsteinův vesmír, Paralelní světy, Hyperprostor, Dále než Einstein, Fyzika nemožného

ROGER PENROSE

Cykly času

**Nový pozoruhodný pohled
na vesmír**

Přeložil Jiří Podolský

Slavný matematický fyzik Roger Penrose, autor bestsellerů *The Emperor's New Mind* a *The Road to Reality*, v nejnovější knize vysvětluje svou pozoruhodnou kosmologickou teorii, podle které se v neustále rozpínajícím vesmíru nakonec všechny hmotné částice rozpadnou, takže již nebude čím měřit běh času. Podle Penrose zůstane jenom kauzální struktura prostoročasu, a konečné stádium vývoje našeho kosmu bude proto možné konformní transformací hladce navázat na nový velký třesk stojící na počátku následujícího eónu stále se opakujícího cyklického vesmíru. Srozumitelně napsaná kniha je určena každému, koho zajímá moderní kosmologie, především otázka zrodu vesmíru a jeho budoucího osudu. Najde v ní vysvětlení pojmu entropie, termodynamické šípky času, geometrické podstaty Einsteinovy teorie relativity, prostoročasových diagramů, zvláštní povahy velkého třesku, černých děr i jejich kvantového vypařování. Kniha obsahuje i odborněji zaměřené dodatky, v nichž Penrose uvádí rovnice obecné relativity ve spinorovém zápisu, na nichž jeho nová teorie spočívá.

MICHAEL POLLAN

Dilema všežravce

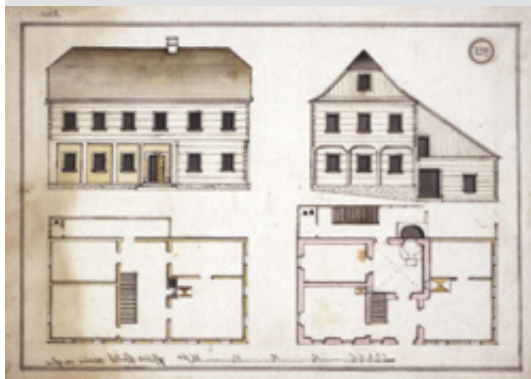
Přeložila Jitka Fialová

Autor se ve své mimořádně čtivé práci zaměřuje na velkovýrobu potravin v USA, ovšem jeho poznatky jsou stejně platné pro všechny vyspělé země západního světa. Krom alarmujícího reportážního popisu samotné produkce uvažuje i o tom, jaký má dopad na krajinu, hospodářské plodiny a zvířata, ale i na skladbu našeho jídelníčku, stravovací návyky, kulturu stolování i zdraví člověka. Jeho popis průmyslového zpracování potravin, do kterého vstupuje chemie či genetické inženýrství, je varovný, autor nicméně v této i dalších svých knihách nabízí i východisko. Prostá doporučení typu „nejezte nic, co by vaše babička nepovažovala za potravinu“ či „nekupujte nic, co je složeno víc než z pěti ingrediencí“, apelování na návrat k tradičním receptům a místním dodavatelům jsou stejně platná i pro českého čtenáře. Michael Pollan se této tematice věnuje soustavně a s mimořádným čtenářským ohlasem. Mezi jeho knihami najdeme tituly jako *Obrana jídla: Jedlíkův manifest* či *Pravidla pro stravu: Jedlíkův manuál*.

JIŘÍ ŠKABRADA

Chalupy v Čechách na historických stavebních plánech

Knihu tvoří regionálně roztržiděný katalog více než dvou set původních stavebních plánů – projektů pro lidové stavby z konce 18. a průběhu 19. století. Tento atraktivní a objevný, dosud prakticky neznámý materiál se zasvěcenými průvodními texty poskytuje mimořádnou možnost lépe porozumět těmto stavbám všem zájemcům a uživatelům – milovníkům historické architektury a zejména majitelům rekreačních chalup.

Již vyšlo:

*Konstrukce historických staveb,
Lidové stavby*

KONRAD LORENZ

Život se psem není pod psa

Přeložili Božena a Josef Kosekovi

Zábavná a poučná kniha významného zoologa a zakladatele etologie, jež potěší milovníky psů a všechny, kteří se zajímají o chování zvířat. Úsměvné vyprávění vysvětluje, jak se pes přidal k člověku a proč mu je věrný, čím člověka vztah k psovi obohacuje, jak se psi mezi sebou dorozumívají a jak se chovají v různých situacích. Čtenář se dozví, čím se liší jednotlivá plemena a jakého psa vybrat, když se pro život se psem rozhodneme, a také jak správně psa vychovávat. Kniha vychází s autorovými perokresbami.

JAN VALEŠKA Slovník anglických frázových sloves a odvozených jmenných složenin

Slovník anglických frázových sloves je potřebnou pomůckou pro laika i profesionála, stručně řečeno pro každého, kdo se chce s angličtinou vypořádat na vyšší než základní úrovni. Nikdo nikdy nebude znát všechna frázová slovesa, ale ta nejběžnější jsou pro praktickou angličtinu nutná, a čím víc se jich člověk naučí ovládat, tím lépe porozumí živému mluvenému jazyku. Frázová slovesa patří k vyšší jazykové výbavě. Pokud se nevzdáte a dostanete se ve studiu až k nim, začnou se před vámi lámat bariéry a vy se můžete považovat za člověka, který opravdu umí anglicky.

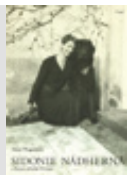
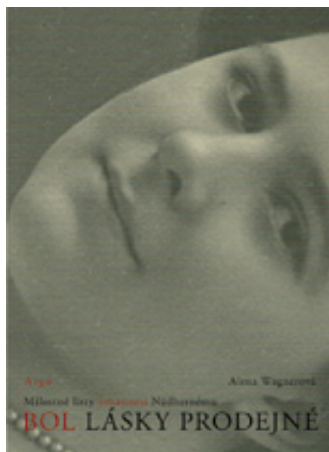
ALENA WAGNEROVÁ

Alena Wagnerová (* 1936) vystudovala biologii a pedagogiku, později dálkově divadelní vědu a komparatistiku. Od roku 1969 žije v Saarbrückenu, po roce 1989 střídavě v Saarbrückenu a v Praze. Píše a publikuje od začátku 60. let, zejména sociologické studie, literární eseje a prózy. V centru jejího zájmu stojí především silné ženské osobnosti (S. Nádherná, M. Jesenská, B. Němcová, Toyen aj.), dále Franz Kafka a jeho rodina. Systematicky se už léta zabývá česko-německými vztahy. Píše česky i německy a její knihy vycházejí v Německu i u nás. Jako prozaička debutovala novelou *Dvojitá kaple* (1982 v německém překladu, česky 1991). Věnuje se také publicistice a přispívá do českých a německých periodik.

Bol lásky prodejné

Když Alena Wagnerová připravovala svoji knihu o Sidonii Nádherné (Argo, 2010), narazila v pozůstalosti Sidoniina staršího bratra Jana na unikátní konvolut několika desítek dopisů pražských lehkých žen a dívek z prvního desetiletí dvacátého století. Na jeho základě A. Wagnerová načrtla portrét Jana Nádherného, velmi zajímavé, výrazné osobnosti s bohatým společenským a kulturním životem a se silným sociálním cítěním projevujícím se mj. právě ve vztahu k služebnicím lásky. Na pozadí jeho styků s tímto polosvětlem se nám tak otevírá autentický a svým způsobem jedinečný pohled do sociálního a pociťového světa příslušnic „nejstaršího řemesla“ s jejich radostmi, bolestmi, touhou po lásce i vypočítavostí. Součástí knihy je bohatý obrazový materiál a také esejisticky pojatá studie o pražské prostituci, jejím prostředí a podobách v prvním dvacetiletí dvacátého století z pera historičky Mileny Lenderové.

Již vyšlo:
*Sidonie Nádherná
a konec střední Evropy*

Kniha vychází
s finanční podporou
hlavního města Prahy.

Historická literatura

JAN T. GROSS

Zlatá žeň

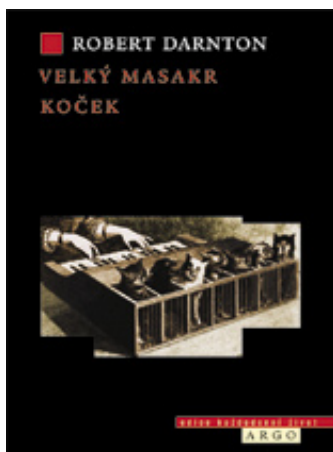
Přeložila Dorota Müllerová

Na začátku byla stará, černobílá fotografie skupinky vesničanů a před nimi hromada lidských kostí. Co však znamenala?

Po knihách *Sousedé* a *Strach* se polský historik a sociolog Jan Tomasz Gross ve spolupráci s Irenou Grudzińskou-Gross znovu vrací k zdánlivě zapomenuté a léta vytěšňované otázce polsko-židovských vztahů během druhé světové války i krátce po ní – zabývá se přejímáním židovského majetku Poláky, líčí zoufalou situaci Židů na polských vesnicích, konfrontuje jejich osudy s lidskou chamtivostí a hluboce zakořeněným antisemitismem a také se zamýšlí mj. nad postoji katolické církve k této otázce.

Přestože se tyto události netýkají celé společnosti, kniha úspěšně nabourává mýtus Poláků jakožto masových zachránců Židů. Těch bylo v Polsku jistě mnoho, avšak o této, odvrácené tváři holokaustu se dlouhá léta mlčelo. Kniha proto rozčeřila v Polsku stojaté vody a rozdělila společnost. Mnozí odpůrci autorům vytýkají neprofesionální přístup a vybírání těch svědectví, která potvrzují už předem nastíněnou tezi. I když však odhlédneme od skutečnosti, že autor pracoval hlavně se vzpomínkami a svědectvími, přináší četba knihy výrazné intelektuální i etické prožitky.

ROBERT DARNTON

Velký masakr koček

Přeložila Markéta Křížová

Velký masakr koček amerického historika Roberta Darntona, poprvé vydaný v roce 1984, patří k základním a dnes již klasickým dílům kulturní historie a kulturní antropologie druhé poloviny 20. století. Autor v ní prostřednictvím šesti sond analyzuje myšlení francouzské předrevoluční společnosti 18. století. Ve svém zkoumání vyšel ze všeobecně známých pohádek, tradovaných ve Francii 18. století v nespočetných dialektech, jejichž vliv zasáhl jak elity, tak nejnižší vrstvy. Systematicky studoval a srovnával varianty zaznamenané folkloristy a na jejich základě dospěl k závěru, že jsme schopni odhalit orální tradici, která vyjadřovala určitý sdílený pohled na svět, resp. kulturní vzorec existující na celonárodní úrovni, byť s regionálními variantami.

PAVEL HIML, JAN SEIDL, FRANZ SCHINDLER

Miluji tvory svého pohlaví

**Homosexualita v dějinách
a společnosti českých zemí**

Kniha obsahuje více než desítku studií českých autorů mladší generace, kteří se z různých úhlů pohledu věnují stejnopohlavním vztahům coby společenskému fenoménu v české minulosti a přítomnosti. Její autoři přinášejí detailní analýzu konkrétních případů stíhání homosexuálního chování jak v 18., tak ve 20. století (mj. i v období 1939–1945), z různých úhlů pohledu se soustřeďují na dosud neznámé aspekty života homosexuálů a vnímání homosexuality v socialistickém Československu a dokládají pluralitu životních perspektiv, představ a subkultur, spojených tak či onak s homosexualitou po roce 1989.

PAVLÍNA CERMANOVÁ

Čechy na konci věků Apokalyptická proroctví a vize husitské doby

V této knize autorka zkoumá apokalyptická proroctví a jejich využití v husitských Čechách s přihlédnutím k širšímu evropskému středověkému kontextu. Proroctví vnímá jako nástroj interpretace dané doby, jako prostředek porozumění přítomnosti a minulosti. V první části zaměřuje pozornost na prezentaci moci prostřednictvím podoby Antikrista, přenášení obrazu Posledního císaře na středověké panovníky či role světské moci v apokalypticky vykládané přítomnosti, ve druhé části se soustředí na problematiku využití apokalyptických proroctví jako prostředku podnícení, vysvětlení a legitimizace změn ve společnosti během neklidných let husitské revoluce.

TOMÁŠ PETRÁČEK

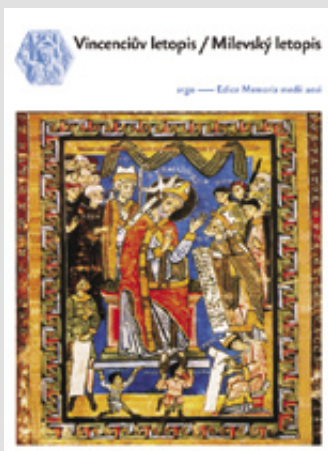
Nevolníci a svobodní, kníže a velkostatek

Kniha Tomáše Petráčka představuje jedinečný pokus o nový vhled do sociálních dějin české společnosti 10–12. století. Autor na základě dochovaných pramenů zkoumá problematiku proměn osobní svobody venkovského obyvatelstva, nově analyzuje roli nevolnictví a otroctví v raně přemyslovských Čechách či proměny vlastnictví půdy a majetku a dispozice s nimi. Spolu s tím originálním způsobem analyzuje vznik knížecích a církevních velkostatků, rozvoj hradské správy či vliv služební organizace na rozvoj osobní svobody původně závislých řemeslníků. Provokativní závěry, k nimž autorův výzkum dospěl, tak vrhají na nejstarší české dějiny zcela nové světlo.

Vincenciův letopis/ Milevský letopis

*S přihlédnutím k překladům Františka
Heřmanského a Pavla Soukupa
přeložila Anna Kernbach*

Vincenciův letopis a Milevský letopis, který obsahuje letopis Jarlochův a Kroniku tzv. Ansberta o historii třetí křížové výpravy císaře Fridricha, patří mezi nejvýznamnější prameny k českým dějinám 12. století. Vincencius svůj spis věnoval králi Vladislavovi a jeho manželce Juditě. Jeho text má místy ráz spíše osobních pamětí a těžiště kronikářova vyprávění tkví v popisu milánského tažení (1158–1160), jehož se osobně účastnil. Jarloch, který na Vincencia přímo navazuje, byl opatem premonstrátského kláštera v Milevsku. Svůj letopis psal z pohledu vyšší církevní hierarchie, sleduje tedy především vztah církve k panovníkovi a šlechtě. Zmiňuje abdikaci Vladislava I. a následné spory o moc, v nichž načas zvítězil Soběslav II. Již v roce 1179 ho však vystřídal Bedřich, jehož Jarloch často kritizuje za proticírkevní postoje. Za první část svého letopisu Jarloch vložil Ansbertovu „Historii o výpravě“ s vlastními přípisky. Poté pokračuje v líčení českých událostí. Nedokončený Jarlochův letopis se zastavuje u líčení smíru mezi bratry Vladislavem Jindřichem a Přemyslem Otakarem I. roku 1198, jímž se uzavírá dlouhé období domácích válek o knížecí stolec. Nové vydání doprovází zasvěcená předmluva Martina Wihody.

RODOLFUS GLABER

Dějiny světa v čase milénia (900–1044)

Přeložila Jana Zachová

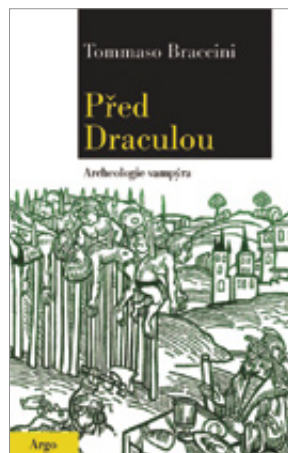
Francouzský mnich Rodolfus (Raoul) Glaber (985–po 1047) bývá v odborné literatuře oprávněně nazýván „kronikářem Roku tisíc“ a jeho *Pět knih dějin* je pokládáno za jeden z nejvýznamnějších pramenů k dějinám nejen středověké Francie, nýbrž i Svaté Říše římské v čase milénia. Přestože jej moderní historikové usvědčili z řady omylů, je dodnes vnímán jako neocenitelný pramen k velkým změnám, jimiž svět kolem roku 1000 procházel (oslabení královské autority a prohloubení feudálního rozkladu ve společnosti a s tím související formování představy Božího míru a církevní reformy). Nesmírně důležitý je však Glaber také jako pramen k dějinám mentalit. Jeho kronika obsahuje řadu anekdotických příběhů, jež dobře dokumentují chiliastické představy středověké společnosti.

TOMMASO BRACCINI

Před Draculou: Archeologie upíra

Přeložila Tereza Sieglóvá

Italský kulturní antropolog Tommaso Braccini zkoumá fenomén vampyrismu v evropských dějinách. Zamýšlí se nad kořeny představ o vampýrech – mrtvých, kteří opouštějí hroby, aby pronásledovali živé. Kniha se zabývá vývojem těchto představ v byzantské říši a na území obývaném slovanskými národy, kde se strach z těchto bytostí zvláště rozšířil, odhaluje kořeny vampyrismu v antickém starověku, jeho pozdější vývoj a vztah k náboženským herezím a historii církve v moderní době, včetně tzv. „Nového světa“. Podrobná a pečlivá antropologická analýza, již autor podrobuje starověké i pozdější prameny, odhaluje neočekávané aspekty vampýrského mytu.

MARTIN NODL, FRANTIŠEK ŠMAHEL (EDD.)

Slavnosti, ceremonie a rituály pozdního středověku

Obsáhlá a obrazově bohatá monografie mapuje slavnosti, ceremonie a rituály, jež našly uplatnění v prostředí Českého království v období pozdního středověku. Autorský kolektiv předních českých medievistů v ní na základě širokého spektra dochovaných pramenů, písemné i obrazové povahy, kreslí mnohovrstevnatý obraz slavností, ceremonií a festivit, jež došly uplatnění v různých sociálních prostředích 14. a 15. století. Hlavní důraz je přitom v knize kladen na panovnické dvory, v nichž se rituály, jež povětšinou nabývaly sakrální podoby, uplatňovaly v největší míře. Kapitoly z pera Františka Šmahela o královských pohřbech, Václava Žírka, jenž z nového úhlu pojednává o královských korunovacích, či Martina Nodla, jenž se věnuje opomíjené problematice zasnub a sňatků, ukazují, že v prostředí panovnického dvora rituální jednání nabývalo slavnostní, ceremoniální podoby. Na lucemburském dvoře vznikaly normy a předpisy, jež měly ovlivňovat zvyklosti ceremoniální povahy pro bezprostřední potomky a příští generace. České prameny sice autorům neumožnily odpovědět na všechny otázky, jež nastolilo dynamicky se rozvíjející západoevropské bádání, soustavný důraz na komparaci s prostředím německým, francouzským, anglickým, polským a uherským však v této monografii vede k závěru, že především díky dvorskému prostředí císaře Karla IV. došlo v českých zemích k rozvinutí pestré škály dvorských slavností a ceremoniálů, jež ve starším období nacházely jen chabý ohlas. Důraz na komparaci se západoevropským prostředím se v knize projevuje i v kapitolách věnovaných rituálům, slavnostem a ceremoniím v prostředí slezských knížat (Martin Čapský), české aristokracie (Robert Šimůnek), domácích prelátů i papežských nunciů (Antonín Kalous), a v prostředí českých a moravských měst, v nichž se slavnosti a ceremonie uplatnily především ve styku s panovníkem (Tomáš Borovský) a v nichž hrají prim rituály a ceremonie holdování, vazalských slibů, přísah, slavnostních panovnických vjezdů a samozřejmě i rodinných slavností, jež ale v pozdním středověku ještě nijak výrazně nenapodobovaly dvorské, královské prostředí.

Albrightová, Madeleine	4, 5	Mayle, Peter	24, 25
Armand, Louis	6, 7	Mlodinov, Leonard	70
Asimov, Isaac	56	Nodl, Martin	85
Baker, Nicholson	8	Novák, Jan	44, 45
Begelman, Mitchell	73	Obrehtová, Těa	26, 27
Benderová, Aimee	9	Orwell, George	28
Branccini, Tommaso	84	Parkkinenová, Leena	30, 31
Borges, Jorge L.	10	Penrose, Roger	75
Brounéus, Frederik	66	Petráček, Tomáš	82
Bukowski, Charles	11	Poe, Edgar A.	29
Cartwright, Justin	12	Pollan, Michael	75
Carroll, Tewis	61	Rees, Martin	73
Caseyová, Jane	50, 51	Resnick, Mike	57
Cermanová, Pavlína	82	Sears, Robert	72
Černý, Miroslav	54	Seidl, Jan	81
Darnton, Robert	81	Shteyngard, Gary	35
Eco, Umberto	13	Schindler, Franz	81
Extence, Gavin	14, 15	Sobotová, Lenka	46, 47
Fitzgerald, Francis S.	48	Stewart, Ian	71
Forman, Miloš	44, 45	Stiefvaterová, Maggie	68
Franzen, Jonathan	35	Swärdová, Anne	38
Frenchová, Dawn	16, 17	Škabrada, Jiří	76
Fulghum, Robert	18, 19	Šmahel, František	85
Glaber, Rudolfus	84	Thirionová, Marie	72
Glenny, Misha	73	Valeška, Jan	77
Gross, Jan T.	80	Wagnerová, Alena	78
Hample, Stuart E.	60	Walliams, David	64, 65
Hiltunen, Pekka	52, 52	Walshová, Helen	34
Himl, Pavel	81	Watersová, Sarah	32, 33
Challamelová, M. J.	72		
Chang, Ha - Joon	70		
Charms, Daniil	63		
Chivers, C. J.	74		
Chutníková, Silwia	39		
Jemisinová, N. K.	58, 59		
Jenni, Alexis	40, 41		
Kadlečková, Vilma	55		
Kaku, Michio	74		
Kerr, Philip	49		
Landerová, Leena	42, 43		
Lewithan, David	20, 21		
Lorenz, Konrad	77		
Lowryová, Lois	67		
Mantelová, Hilary	22, 23		